

dupl.

Croatian Franciscan

Comisariat

AVE

Svećić

MARIA

DECEMBER 1951.

Ave Maria

Nabožni slovenski mesečnik

VSEBINA

Pridi, Odrešenik!.....	353
Božji nam je rojen Sin - P.Odilo ofm	354
Poromaj v Betlehem /pesem/-P.Krizostom ofm ...	356
"Brezmadežno spočetje sem!" - Fr.Blaž ofm	357
Betlehemski božič - A.Č.	359
Mati ljubezniva - P.Kazimir ofm	361
Božič v 'stari' Rusiji - P.Aleksander ofm	365
Božič brezdomca /pesem/ - P.Bazilij ofm	367
Maria Goretti /konec/ - Prevedel p.Odilo	370
Skrivnost otroške sreče - Fr.Tadej ofm	372
V spomin p.Cirilu Zupanu - P.Kazimir	375
Po kraljestvu križa	376
Lemontski odmevi	378
Kustodija Svete dežele - O.Ivan Frankovič	381
Kramljanje na zapečku	382

Urejajo in izdajajo
SLOVENSKI FRANČIŠKANI

v Združenih državah ameriških

Glavni urednik - Editor: Fr. Martin Stepanich OFM
Upravnik - Business Manager: Fr. Cyril Shircel OFM

*

Naslov - Address: AVE MARIA, Box 608, Lemont, Illinois
Telephone : Lemont 873

*

Naročnina - Subscription rate: Za U.S.A. in Kanado \$ 2.50 - Za inozemstvo \$ 3.00

*

Naročnina je Tvoj dar slovenskim fantom,
ki se v lemontskem semenišču pripravljajo
na duhovniški poklic.

Naročnikov in dobrotnikov se lemontska frančiškanska
družina spominja pri dnevni molitvah, zlasti pri
svetih mašah.

*

Printed by AVE MARIA PRESS, Lemont, Illinois

*

Published once monthly - twice in October - by the Slovene Franciscan Fathers,
Lemont, Illinois, in the interests of the Commissariat of the Holy Cross,

Entered as second class matter at the post office of Lemont, Illinois, under the
act of March 3, 1879. Acceptance of mailing at special rate of postage provided
for in section 1103, act of October 3, 1917. - Authorized July 14, 1945.

Pridi, Odrešenik !

O MODROST, ki si izšla iz ust Najvišjega, ki segaš od kraja do kraja ter krepko in sladko vse urejaš: pridi in nas uči pota razumnosti!

O GOSPOD in VODITELJ Izraelove hiše, ki si se Mojzesu prikazal v gorečem grmu in mu na Sinaju dal zapovedi: pridi in nas s povzdignjeno roko reši!

O KORENINA JESEJEVA, ki si v znamenje ljudstvom in bodo pred Teboj kralji umolknili in Te narodi molili: pridi in nas reši, nikar več ne odlašaj!

O KLJUČ DAVIDOV in ŽEZLO IZRAELOVE HIŠE, ki odpreš in nihče ne zapre, zapreš in nihče ne odpre: pridi in reši iz ječe jetnika, ki sedi v temi in smrtni senci!

O VZHAJAJOČI, SVIT večne luči in SONCE pravice: pridi in razsvetli tē, ki sedē v temi in smrtni senci!

O KRALJ narodov in njim ZAŽELENI, VOGELNI KAMEN, ki vežeš dve strani: pridi in človeka; ki si ga iz prsti naredil, reši!

O EMANUEL, BOG-Z-NAMI, naš KRALJ in ZAKONODAVEC, PRIČAKOVANJE narodov in njih REŠITELJ: pridi in nas reši, Gospod, naš Bog!

S temi sedmimi O-antifonami se sveta Cerkev v svojih liturgičnih molitvah pripravlja na božični praznik. Od 17. do 23. decembra si sledijo: druga za drugo, kakor stopnice, ki vodijo do novorojenega Kralja. Polne so neutešljivega hrepenenja po Odrešeniku.

Še mi se ji pridružimo z odkritosrčno molitvijo: Pridi, Odrešenik, pridi!...

Božična misel je in ostane: Božič je praznik rojstva našega Gospoda Jezusa Kristusa. Božične karte, ki jih pošiljamo svojim prijateljem, bi naj bile izpoved naše katoliške vere. Povabilo naj bi bile vsem, naj se poglobe v duha božične dobe. Tvoje božično voščilo kaže, kaj si. Te čestitke so lahko pristno delo katoliške akcije.

Beseda božič pride od imena Bog. Božič - mali Bog. Angleška beseda Christmas je sestavljena iz dveh besed: Christ in Mass. Pomeni Kristusovo mašo, mašo o Kristusovem rojstvu.

V prvih krščanskih časih ni bilo praznika Kristusovega rojstva. Takrat so obračali pozornost na praznik Razglašenja Gospodovega, ko so ga molili prvi pogani, trije Modri, ter ponesli Njegovo ime v poganske dežele. Šele pozneje je prišel v navado praznik Rojstva. Prvi ga omenja Klemen Aleksandrijski okrog leta 200. Takrat so ga obhajali 20. maja. Okrog leta 300. ga je latinska Cerkev prenesla na dan 25. decembra, ker je bil po starem izročilu ta dan rojen Odrešenik. Pa tudi zato je bil novi datum primernejši, ker so okrog božiča, ko začne dan rasti, prirejali pogani razne svečanosti v

Božji nam je rojen Sin...

*Poglejte, čudo se godi,
kaj mora nek to biti,
tak svetli dan o polnoči!
Kaj to če pomeniti?*

čas boga luči. Cerkev je te poganske navade speljala v pravo strugo, saj je Kristus nebeška Luč, božje Sonce.

Ljubezen do betlehemskega Deteta, rojenega v naše odrešenje, je v katoliških srcih iznašla posebne vrste pobožnosti. V naše domove in cerkve je postavila jaslice, da nam je svetonočna skrivnost čisto približana in razumljiva. Nepopisen je občutek, ko se postavimo pred jaslice, pa naj bo otrok,

dozorel mož ali pa že sključen starček. Postavljanje jaslic je misel sv. Frančiška Asiškega. Sedem sto let je že preteklo od takrat, ko je ta svetnik postavil prve jaslice v gozdu pri mestecu Greccio. Postavil je prave jasli, poleg je privezal pravega voliča in oslička. Tudi Marije in Jožefa ni manjkalo in v jasliah je ležalo Dete, ki sta ga grela z dihanjem vol in osel. Tako je Frančišek predočil pomanjkanje in trpljenje

božjega Sina pri rojstvu v siromašnem hlevcu. Navada postavljanja jaslic se je nato kmalu udomačila po krščanskem svetu.

Jaslice, ki jih postavljamo po naših domovih, naj ne bodo cele kupljene. In vsi člani družine naj bi bili teden pred božičem zaposleni s pripravljanjem in postavljanjem. Kako je to povzdigujoče in vzgojno! Eden naj pripravi poljane, drugi hlevček, tretji naj izreže ali uredi pa-

stirčke! Eden naj ima na skrbi sveto Družino, spet drugi živinico! In pokrajina se lahko napravi okrog hlevčka, ceste in pota, vodnjaki in jezerca... Kako bi v teh veselih skrbeh srce prekipevalo najlepših misli!

Za praznik treh kraljev je treba postaviti k jaslicam še te tri nove osebe s spremstvom. In zvezda naj zažari nad hlevcem! Po katoliških deželah je navada, da božične darove dele šele

na ta praznik, ker so Modri prinesli novorojenemu Kralju zlata, kadila in mire.

Božično drevo je od jaslic mnogo mlajše in ni katoliškega izvora. Nekateri pravijo, da je prvo božično drevo postavil in prižgal Martin Luter iz domotožja po jaslicah, ki jih je s katoliško vero zavrgel. Pa je že tako, da se vsega tujega tako radi prime-mo. Če že imamo na domovih božično drevo, če ga prižgemo na sveti večer in je poln darov, potem moramo to drevo poduhoviti: Božično drevo v lučkah pomeni Luč Kristusa, darovi na drevescu pa božje milosti, ki jih prinaša Novorojenec. Božično drevo lahko pomeni tudi drevo križa, saj se je začelo za Sina božjega trpljenje že pri rojstvu: mraz, pomanjkanje, siromaštvo... Slovenska pesem celo opeva, kako je Marija uspavala božje Dete in mu govorila:

Oj, le spavaj zdaj sladko,
rajsko Dete, spavaj!
Angelci naj zapojo
Ti nebeško pesmico...
Oh saj, ko se zbudiš,
Te čaka težki križ -
za nas, na večni čas...

Da, Jezusov križ je pognal prav izpod jaslic. Če nam je božično drevce res tako pri srcu, prav: imejmo ga v svoji hiši. Toda svetloba božičnega drevesa naj pada na jaslice, ki naj bodo gotovo postavljene

pod njim. Tako bo tudi božično drevo mnogo bolj razumljivo in pomenljivo.

Naš ameriški Santa Claus je pa malo čudna in smešna figura za božični čas in nima pravi nič katoliškega na sebi. Ko bi bil že sveti Miklavž v škofovski obleki, ki ga obhajamo v začetku decembra in prinaša otrokom darila in šibo! Ta Santa Claus pa postavi božično misel popolnoma v stran. Tega "modernega Miklavža" so pred leti prinesli v New York nizozemski protestanti, naša kato-

liška površnost pa se vsake površnosti oprime. Iz St. Nicholas je nastal Santa Claus.

Poganske ideje imajo pač rodovitna tla v naši deželi. Kakor je ta duh izpodrinil pravi božič in Miklavža, tako je tudi s katoliškimi godovi. In naša krstna imena, kakšna so! V eni hiši ima otrok prav tako ime, kakor pri sosedu pes, mačka ali konj. Svetniška imena bodo kmalu izpodrinjena. Pa še mislimo, da je to "moderno"...

Naši otroci naj namesto na Clausa raje

gledajo na Jezuščka, ki naj jim prinese božične darove. Božje Dete je nekaj resničnega. In posebno otroke ima rado ter želi, da Ga ljubijo. Naj ne bo v katoliških domovih mesta za poganske navade in neki poganski "božič"! Praznik Rojstva Jezusovega najbo za mlade in stare dan duhovnega veselja v tesnem združenju z Odrešenikom, ki Ga ljubimo.

Naj bi bilo božje Dete rojeno za božič tudi v našem srcu pri božičnem svetem obhajilu!

P. Odilo ofm

Poromaj u Betlehem!

P. Krizostom ofm

Poromaj, bratec moj,
z mano v Betlehem nocoj!
Nocoj so angeli mali
cekinaste zvezde
na nebu prižgali,
stezice in ceste
z belim srebrom posejali.
Betlehemiški hlevček
v sončne iskre so zavili,
božje Dete in Marijo - Mater,
tajno pesem prepevaje,
nežno obkrožili.

Poromaj, bratec moj,
z mano v Betlehem nocoj!
Cekinaste zvezde
bodo nama pot kazale,
srebrne ceste same
naju bodo tja peljale.
S sončnimi iskrami
bodo nama angelčki
čelo ovili,
tja k Mariji blaženi,
poleg Deteta - Boga
naju posadili.

“Brezmadežno spočetje sem!”

Dne 8. decembra 1854., torej sredi stoletja rojstva materializma, je papež Pij IX. proglasil za versko resnico Marijino brezmadežno spočetje. Slovesnosti se je udeležilo mnogo kardinalov in nad dve sto škofov iz vseh delov sveta.

Ta verska resnica pomeni, da je bila Marija po zasluženju svojega Sina od prvega trenutka svojega spočetja v materinem telesu obvarovana izvirnega greha.

Že od prvih stoletij krščanstva so verni kristjani častili Marijo kot brez madeža spočeto. Cerkveni očetje, najboljše priče izročila, v zelo lepih izrazih govore o popolni in vzvišeni čistosti Matere božje. Učili so: kakor sta bila Adam in Eva sužnja satana in sta prinesla padec človeštvu, tako sta Kristus in Marija zmagovalca nad satanom in sta vsemu človeškemu rodu prinesla zveličanje. Veliki učenik sv. Avguštin se je boril proti pelagijancem, ki so učili, da je izvirni greh samo greh prvih staršev in ni prišel na vse ljudi. Dokazal jim je, da so se zmotili. Izvirni greh je lasten slehernemu človeku, le pri Mariji ni z ozirom na to nobenega vprašanja. Ni mogoče, da bi bila Mati Kristusova, Zmagovalka nad satanom in grehom, en sam trenutek podložna svojemu nasprotniku.

Na vzhodu so vsaj v sedmem stoletju že častili Marijino brezmadežno spočetje s posebnim praznikom, na zapadu pa zasledimo ta

praznik v devetem stoletju, najprej v Italiji, nato v Angliji in na Irskem ter po drugih evropskih deželah.

Zgodnjo cerkveno izročilo o tem bolj izrecno in obširnejše podajajo grški cerkveni očetje kakor pa latinski. Tudi se je mnogo spisov izgubilo v času barbarskih vpadov v Evropo od petega stoletja dalje, da so mnoge našli šele v zadnjem času.

Bogoslovci srednjega veka niso poznali grških očetov; opirali so se v glavnem na latinske. Tako niso bili gotovi, kako bi razlagali nauk o spočetju in nekateri so šli celo tako daleč, da so ga tajili. Verniki pa se za njih učene prepire niso menili in so iz stoletja v stoletje verovali resnico ter obhajali praznik Marijin.

Celo sv. Tomaž Akvinski je bil z mnogimi učenjaki mnenja, da je bila Marija očiščena izvirnega greha šele takoj po spočetju. Pravilno pa je učil to resnico frančiškanski teolog in učenjak istega stoletja, Joannes Duns Scotus, ustanovitelj frančiškanske bogoslovne in modroslovne šole. On je prvi pravilno razložil in dal nauku o brezmadežnem spočetju s trdnimi dokazi temelj, na katerem so gradili ostali učenjaki

po njegovem času, zlasti frančiškanska šola. S tem si je pridobil Duns Scotus naslov "Doctor Marianus", očiščeni in razjasnjeni nauk pa se je širil vedno bolj in bolj. Sveti oče Sikst IV. je v letu 1476. odobril praznik Marijinega brezmadežnega spočetja za vso Cerkev. Verniki so Marijo vedno bolj častili pod tem naslovom in končno je Pij IX. nauk proglasil za versko resnico.

Ni slučaj, da je naš nauk postal dogma ravno v devetnajstem stoletju, ko je dvignil glavo materializem. Ta je tajil izvirni greh in njegove posledice. Učil je, da je človeška narava sama po sebi dobra, zato bo človeštvo s pomočjo materialnih stvari doseglo svoj raj na zemlji. Veda bo svet izboljšala in kmalu ne bo več bolezní, trpljenja, lakote, vojske... To bi bil najlepši dokaz, da nadnarave ni.

Joannes Duns Scotus
- Doctor Marianus /1270-1308./

Cerkev ni imela nič proti dobri strani v tej filozofiji. Proti krivim naukom pa se je borila. Boj je dosegel višek s proglasitvijo verske resnice o brezmadežnem spočetju. S tem je papež posredno učil, da smo vsi ostali razen Marije rojeni z izvirnim grehom in nosimo zato tudi njegove posledice. Materialisti so se smejali in se norčevali iz Cerkve. Obetali so ji propad prav zaradi tega "novega, nespametnega nauka".

Toda Marija je sama nastopila v pomoč Cerkvi v tem boju. Štiri leta po razglašenju je sama potrdila nauk Cerkve. V Lurdu se je med 11. februarjem in 16. julijem 1858. prikazala preprosti deklici Bernardki Soubirous, kateri je dne 25. marca na vprašanje po imenu odgovorila: "Jaz sem Brezmadežno Spočetje..."

Materialisti so tajili nadnaravne sile in božjo pomoč. In kaj je napravila Mati božja? V prvih petdesetih letih po prikazni je bilo v Lurdu po čudežu ozdravljenih štiri tisoč ljudi. Zdravniki vseh ver in prepričanj so potrdili: "Kar ni mogla storiti veda, je storil Bog po Mariji!"

Materialisti so obetali človeškemu rodu raj na zemlji. In kaj so v resnici prinesli? Na milijone žrtev je padlo v dveh strašnih svetovnih vojnah. Koliko ljudi je umrlo in še umira zaradi "modernih" iznajdb, ki bi morale pomagati človeškemu rodu do raja. Cerkev pa še živi in postaja prav zaradi preganjanj vedno močnejša.

Materializem propada v hujše zlo, komunizem. Mnogi, posebno znanstveniki, ki so prej tajili nadnaravo, pa se danes vračajo k Bogu.

Tako je Cerkev z Marijo zmagala nad materializmom. Naj nas ta zmaga uči: če bomo ubogali Marijo in molili rožni venec ter delali pokoro, kakor nam je naročila v Fatimi, bo Cerkev premagala tudi komunizem!

Fr. Blaž ofm

BETLEHEMSKI BOŽIČ

Betlehem. (Notranjščina bazilike rojstva Kristusovega.)

Ko se leto nagiba k zatonu, praznujemo dan rojstva našega Zveličarja. Izredno posvečenje spremlja ta najprisrčnejši praznik vseh praznikov. Saj ogreva srca vseh kristjanov - starih in mladih -, saj mehča tudi otopelost zastaranih grešnikov.

Ta častitljivi dan ljubezni božje je pa obenem tudi praznik Marijin. Saj je spominski dan tistega presvetega trenutka, ko je bila dopolnjena obljuba Gospodova in se je uresničilo, kar je angel oznanil: "Ne boj se, Marija, zakaj milost si našla pri Bogu. Glej, spočela in rodila boš sina, ki mu daj ime Jezus. Ta bo velik in sin Najvišjega" (Lk 1, 31).

Marijini častilci imamo torej zlasti o božičnih praznikih dovolj vzroka, da se v iskreni ljubezni veselimo z Marijo. Saj je Marijina čast edinstvena, je čudo božje mogočnosti in dobrotljivosti.

Gotovo pa je, da ta sveta čustva nikjer in nikogar tako ne prevzamejo, kakor betlehemskega romarja. Srečen, kdor more na sveti danali pa že na sveti večer obiskati oni blagoslovljeni prostor, kjer se je izvršila velika skrivnost učlovečenja Sina božjega.

Poslušajmo, kaj pripoveduje betlehemski romar!

Betlehem! Kako ljubeznivo in veličastno obenem je to mestece. Na Na lepo vzpetem in zaokroženem grebenu je položena vrsta hiš, pa tudi ponosnih stavb. Nas zanima predvsem vzhodni del mesta. Tu se ustavi zvezda naše vere kakor nekoč zvezda Modrih. Tu nam pokažejo globoko v skalnati votlini zavarovane jaslice Zveličarjeve, zibelko krščanstva in vere in kulture; kraj, o katerem smo sanjali kot otroci in razmišljali kot možje. Pred nami je mogočna skupina trdnjavi podobnih poslopij, ki oklepajo v sebi dve veliki cerkvi in tri samostane: eden je frančiškanski, drugi armenski, tretji grški. Najčastitljivejši del je cerkev rojstva Gospodovega.

Najprej obiščemo lepo cerkev sv. Katarine, ki je v rokah frančiškanov. Nato nam prižgo sveče in frančiškanski brat nas povede ob levi cerkveni ladji po stopnicah v notranje prostore. Hodniki so ozki in večkrat zasukani. Po njih pridemo v prostorno, v skalo vsekano kapelo. Odtod še ozek prehod in odpre se nam oni sveti prostor, ki je na

Betlehemeski kip Jezuščka na kraju, kjer je nekoč ležalo pravo božje Dete.

božični dan cilj vsakega betlehemskega romarja. Spoštljivo se približamo. Duplina je z zmernimi lučkami srebrnih svetilk skrivnostno razsvetljena. Obložena je z rdečim svilenim damastom, okrog štirideset čevljev dolga, sedemnajst široka in deset čevljev visoka. Na vzhodni strani ima oltarček. Pod oltarno mizo na dnu je bela marmorna plošča, ki jo stalno osvetljuje petnajst srebrnih svetilk. V plošči je vdolbena srebrna zvezda, okrog nje pa napis:

**HIC DE VIRGINE MARIA
JESUS CHRISTUS NATUS EST**
(Tukaj je rojen iz Marije Device:
Jesus Kristus)

Besedica "Hic" (tukaj) zagrabi dušo, jo premaga. Človek se nehote spusti na kolena in poljubi prostor. Poleg Golgote in božjega groba je ta prostor najsvetejši na zemlji. Blagoslovljena ura mojega življenja, ko gledam z lastnimi očmi to sveto mesto, ko smem k izpovedi vere v temeljno skrivnost krščanstva dodati blaženo besedico "Hic!" - Tukaj! Vredno je, da to posvečeno urico prav uporabim! V to posvečenje naj vtopim preteklost in prihodnost svojega življenja, veselje in žalost, skrbi in stiske; zagotovim naj delež na tej milosti tudi svojim dragim v domovini...

Čujmo še, kako opisuje božični praznik v Betlehemu španski frančiškan, ki s svojimi tovariši varuje ta sveti kraj!

Sveti večer je. Velika cerkev je polna vernikov - do zadnjega kotička. Katoliški poslaniki iz Jeruzalema - zastopniki Francije, Španije, Italije - so s svojimi družinami zasedli častne sedeže. Zvonovi zaznanijo pričetek cerkvenih slovesnosti. Najprej odpojejo duhovniki jutranjice z odpevom: "Kristus je rojen; pridite, molimo!" - ki ga ponavljajo srebrni deški glasovi menjaje z zborom redovnikov in godbenikov.

Nehote se človek zamisli dva tisoč let nazaj, na besede pobožnih pastirjev in petje nebeških angelov, o katerih pripoveduje evangelij.

Opolnoči se prične velika maša, ki jo opravlja jeruzalemski patriarh. Do slavospeva "Gloria in excelsis Deo" je v širnem prostoru vse mirno. Tu pa se množica razgiblje, luči zažare, orgle mogočnejše zadone, petje postane še veličastnejše. Božično razpoloženje se prične. Moralno se je utriniti še kaj posebnega!

Podoba božjega Deteta, ki je v jaslih nad oltarjem, se ob slavospevu Gloria naenkrat pojavi v samih lučkah. Orientalci ob takih prilikah ne morejo ostati mirni. Glasno začno vzklikati, klici občudovanja done od vseh strani. Za nekaj časa se porazgubi prejšnja tiha pobožnost. Hkrati se mešajo med ljudsko ži-

vahnost božični spevi veličastne glorijske. Človeku se zdi, da je prestavljen v skrivnostni svet...

Po slovesni maši se razvrsti procesija. Vse hiti na kraj, kjer se je Kristus rodil, k bližnji votlini pod cerkvijo. Podoba Deteta Jezusa, ki je med svetim opravilom bajno razsvetljena plavala nad oltarjem, položi s svetim spoštovanjem v naročje častitljivega patriarha. Ta jo ponese na mesto, kjer je prečista Devica svetu podarila Odrešenika. Vsi obredi so sila ganljivi in nemalo jih je, ki se ob tem prizoru ne morejo ubraniti solz.

Vse oči so uprte v diakona, ki zdaj še enkrat odpoje božični evangelij. Gotovo te svete vrstice nikjer na svetu tako ne učinkujejo kot tu. Tista besedica "Tukaj" tako čudovito užge, da je to dogodek, ki ga ne iz-

gubiš zlepa iz spomina. V evangeliju sv. Luka sme na tem prostoru diakon dostaviti: "In porodila je (tukaj) sina prvorojenca, ga povila v plenicce..." (Lk 2, 7).

Medtem ovije patriarh podobo Deteta v svilene plenice in jo položi v jasli, ko zapoje diakon v evangeliju: "... in položila ga je v (te) jasli."

Nato zadoni še enkrat iz jasnih mladeniških grl slavospev "Gloria". Prizor, ki gane do solz.

Ko odpojo še zahvalno pesem, zapušča ljudstvo med bučnim doneanjem orgel v sprevedu sveti prostor. Nato se začno maše do poznega popoldneva. Vmes pa prejema na tisoče vernikov domačinov in pobožnih romarjev božje Dete pri obhajilni mizi v svoje srce.

A. Č.

MATI LJUBEZNIVA

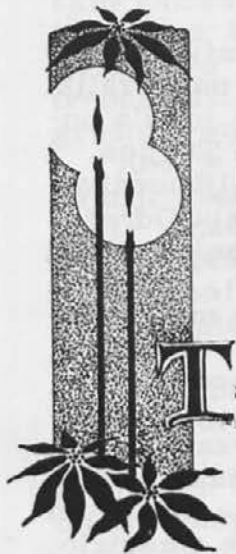
P. Kazimir OFM

nikdar ne pravimo, da smo ljubeznivi do Boga: ljubeznivost kažemo nasproti ljudem, zlasti tistim, ki so kakor koli nižji od nas, ali vsaj nam enaki.

Prav to nam pove pomen in namen naziva "Mati ljubezniva".

Dosedanji nazivi so stopnjema opevali Marijine čednosti in s tem dvigali nebeško Mater vedno više in više nad nas, grešne ljudi. Gledali

Ta naziv v Marijinih litanijah nas na prvi pogled preseneti. Zdi se nam, da ni na pravem mestu. Vsi dosedanji nazivi v tej kitici Marijinega litanjskega slavospeva o njenem božjem materinstvu opevajo njeno vzvišeno duhovno lepoto, njene čednosti. Govore nam, kakšno Mater si je izvolil Bog in kako se je tudi sama trudila, da je bila resnično vredna tega odlikovanja. Naš vzklik pa nenkrat opeva čednost, ki ni v neposredni Marijini zvezi do Boga. Saj

smo jo v njenem čudovitem porodu, v materinskem objemu z božjim Sinom in njenem občevanju z Njim. In smo se pri tem spomnili, da smo njeni otroci in je tudi naša Mati. Pa nam je duša vprašala: Kako naj bo tako vzvišena Mati tudi naša Mati? Tako čista Mati obenem Mati tako grešnih bitij, kakor smo mi? Mati Boga obenem Mati ubogih Evinih otrok?... Kar težko nam je začelo prihajati v srcu.

Zdaj pa naenkrat naziv: "Mati ljubezniva". Saj res! Ta vzvišena božja Marija je pri vseh svojih odlikovanjih ljubezniva Mati vseh. Ljubezniva do pravičnih, ljubiteljev božjih, a enako ljubezniva tudi do grešnikov, celo do najbolj zakrknjenih sovražnikov božjih, če se le hočejo obrniti k njej.

Taka ljubezniva Mati je morala biti Marija že v življenju svojega Sina kot naša Soodrešenica. On je prišel iskat, "kar je izgubljenega" in božja neskončna modrost mu je izbrala Mater, ki mu bo pri tem po svojem značaju, po svoji osebnosti v veliko oporo.

Ljubeznivost pa je v človeški osebnosti kakor magnet, ki vleček sebi vse, kar se mu približa. "Po Mariji k Jezusu" je naš veliki apostol Marijin, škof Jeglič, vršil svoje delo verske obnove slovenskega naroda. In "po Mariji k Jezusu" je pot človeških src k Bogu, v Njegovo kraljestvo na zemlji vsa stoletja od Kristusovega vnebohoda. Bog niko-

gar ne sili v to kraljestvo, vsak se mora sam odločiti. Ljubeznivost Matere božje pa priteguje človeška srca najprej k njej sami, ona pa jim pomaga v naročje svojega Sina.

Kako naj bo torej osebnost nebeske Matere drugačna, kakor ljubezniva v najvišji meri!

V latinskem jeziku se glasi naš naziv "Mater amabilis", kar še jasnejše izraža to dejstvo. "Amabilis" je človek, ki je po svojem značaju tak, da ga vsakdo lahko ljubi. Vse kar vleče k sebi in vsi se v njegovi bližini počutijo tako prijetno. In če je že ljubeznivost vsakega človeka nekaj lepega in vsem tako ljubega, koliko bolj odseva ta poteza od vsake matere. V otrokovi naravi je, da ljubi svoji mater. Če pa začuti na njej še prijetno milino ljubeznivosti, potem gleda v njej vzvišeno bitje, ki ga mora ljubiti in spoštovati. Ljubezniva mati srca družine kar priklene nase, ogreva jih kakor toplina prijetnih sončnih žarkov.

Tako "Mater ljubeznivo" hoče opevati in proslavljati naš vzklik. Taka "Mati ljubezniva" je bila potrebna načrtom presvete Trojice.

S toplino materinske ljubeznivosti je Marija nadomeščala Odrešeniku pomanjkanje ljubezni s strani sveta v Njegovih otroških, deških in mladeniških letih. Z njo mu je sladila življenje triletnega delovanja, kjer je doživljal nerazumevanje, prezir in celo sovraštvo. Ta Materina ljubeznivost je bila vsaj kapljica tolažbe, vsaj malo olajšanja. Zato je hitela, da ga sreča na križevem potu. Vse ga je zmerjalo, preklinjalo in zasramovalo, vse je skušalo večati njegovo telesno in duševno bol.

Bazilika Kristusovega rojstva
v Betlehemu.

Morala ga je srečati "Mati ljubezniva" in mu v teh strašnih trenutkih vlti v trpeče srce vsaj kapljico tolažbe. Znjo naj pokrije vso človeško nehvaležnost in zlobo!

In ali ni bilo potrebno, da je imel Jezus "Mater ljubeznivo" na Kalvariji? Lajšala mu je strašno žrtev za nehvaležni človeški rod. Pri Njegovem zadnjem vzkliku, ko je prišlo Njegovo trpljenje do vrhunca, ga je s svojim ljubeznivim pogledom okrepila, kakor na Oljski gori angel božji.

Ko so mrtvega sneli s križa, je Njegovo mrtvo truplo vzela v svoje naročje. O, kako lepa in močna slika "Mater ljubeznive"! Kako ganljiv prizor njene plemenite, ljubeznive osebnosti!

A Marija je bila tudi od vekomaj določena za Mater človeškega rodu. Umirajoč na križu nam jo je izročil sam Odrešenik. In če je sveta Trojica Sinu božjemu izbrala "Mater ljubeznivo", koliko bolj je bilo potrebno dati "ljubeznivo Mater" nam, grešnim otrokom sveta.

Res je že v njenem življenju na zemlji svet občutil njeno ljubeznivost. Značilen je prvi Jezusov čudež v Kani Galilejski. Nihče je ni prosil, naj pomaga ženinu iz zadrege, v katero je prišel. Takoj gre skromno, od nikogar opažena, k svojemu Sinu, da ga prosi pomoči. Njegova ura še ni prišla, kakor ji je odgovoril, Marijina pa že, da je nastopila s svojo ljubeznivostjo pot neizmerne dela za človeški rod.

In tako "Mater ljubeznivo" pozna in ljubi krščanski svet vse do danes in jo bo kot tako poznal in ljubil do konca sveta. Pa ravno ljubeznivo Mater je potreboval padli človek. Drugačna bi mu ne mogla biti prava mati, drugačni v svoji revii ne bi mogel zaupati, je ne ljubiti in ji biti zvest otrok.

Marijo so vsa stoletja krščanstva častile kot svojo Mater neštete svet-

Počivaj, milo Detece,
počivaj prav sladko...

niške duše. Našle so pri njej svoje zavetje, Vodnico in Pomočnico v življenju. Pri njej so našle pomoč v mučeništvu, v stanovitnosti in svojem stremljenju po svetosti. Vse je spremljala z ljubeznijo in jih vodila k najvišji popolnosti, ki je človeku možna. Kaj nam ne kažejo življenjepisi svetnikov, da je bila prav njena materinska ljubeznivost, ki jih je tako prevzela, da so nastopili to pot? Kako ozka je vez med svetniškimi dušami in Marijo! Le pogledj sv. Janeza Evangelista, sv. Frančiška, Dominika, Bernarda; ali pa naše velikane: Baraga, Slomška, Jegliča... Kako jih je ljubeznivost nebeške Mater prevzela in pritegnila, jih dala Jezusu, da so živeli samo zanj, delali za Njegovo čast in zveličanje duš!

Toda svetniki so v človeški družbi redke osebnosti. Večina smo grešni in omahljivi ljudje. O, prav ti še bolj potrebujejo "Mater ljubeznivo", prav tukaj je delala in še dela Marijina ljubeznivost največje čudeže.

Koliko velikih grešnikov je v teh dolgih stoletjih pribežalo k svoji nebeški Materi. Z grehom so si nakopali neizmerno nesrečo, duševno in morda tudi telesno. Kam sedaj? H komu? Ljubeznivost Marijina jih je priklicala. Tako so sovražili njene Sina in morda tudi njo, Njegovo Mater. A ko so se pred Marijino sliko zjokali v svoji nesreči, jih je sprejela ljubeče, se z njimi sočutno

zjokala in jih popeljala k spovednici, da se opero grehov. Od tod jih je vodila k mizi Gospodovi, kjer jih je njen Sin pokrepčal s svojim Telesom in Krvjo za novo, sveto življenje. . . Šele v večnosti bomo videli te neštete vrste spokornih duš, ki bi brez Marijine ljubeznivosti ne prišle na pot pokore.

Koliko vernih, vendar duhovno slabih in omahljivih duš je bilo in so še, ki so verni in dobri danes, jutri pa jih strasti, slaba družba in satan zapeljejo v padec. To se ponavlja zopet in zopet. Kam naj se obrnejo? Kje najdejo zavetje po ponovnih padcih? Pri "Materi ljubeznivi", ki se ne da žaliti, ki je sočutna in ne pozna maščevalnosti. In tako so hitele in še hite verne grešne duše v trumah k Mariji, ki jih vselej sprejema z ljubeznivim obrazom in sočutnim srcem, jim briše solze kesanja in jim pomaga nazaj na pot proti večni domovini. Saj je v nebesih večje veselje nad enim spokornim grešnikom, kot pa nad devetindevetdesetimi pravičnimi.

Da, to je zgodovina "Matere ljubeznive" v dveh tisočletjih. Ves človeški rod jo čuti. Kaj je potem

čudno, da so največji umetniki skušali v svojih Marijinih slikah vliti v njen obraz zlasti njeno milino, njeno ljubeznivost? Ta Marijina ljubeznivost je skrivnost, ki jo čutijo vsi ljudje, ne le ljubitelji Marijini.

Samo ljubeznivost vleče milijone in milijone pred Marijine oltarje in njih slike ter polni srca.

"Tako milo me je gledala s slike," priznavajo s hvaležnostjo srca grešnikov, ki jim je otajala led, da je milost božja posijala vanje kot zlato sončece spomladi v premrzlo naravo.

"Tako milo me je gledala s slike," je govorilo in še govori toliko obupancev, ki jim je Marijina ljubeznivost vlila novih nad in novega poguma.

"Tako milo me je gledala s slike," priznavajo trume bolnih, stiskanih in trpečih, ko so pred njenim oltarjem dobile povrnitev zdravja in nepričakovano pomoč, ali pa vsaj dar junaške vdanosti v voljo božjo.

Vse to opevamo, o vsem tem govorimo nebeški Mamici, ko jo v litanijah kličemo proseče: "Ma ti ljubezniva, prosí za nas!"

*Kakor sonce skozi glaž gre,
glaž ta se ne razbije,
glej, tako je rojen bil
Jezus iz Marije.*

Božič v 'stari' Rusiji

P. Aleksander ofm

Katarina De Hueck je napisala knjigo "Moja Rusija od včeraj". V njej obuja spomine na svojo domovino, ki je danes razvpita po vsem svetu kot brezbožno ketišče svetovne revolucije proletariata. Slike, ki jih podaja, so obris naroda, ki je še danes pobožen in trezen v svojih nazorih o Bogu in pravičnosti. Preveč dandanes pišemo in beremo o strahotnih potezah ruskega boljševiškega obraza. Morda bi bilo bolje pričeti kazati drugo stran naroda, ki je s ponosom nosil ime 'Sveta Rusija'. Sovjetija je le tvor na telesu ruskega naroda in vsega sveta. Zaradi te bule pozabljamo na telo. Narod je v jedru še zdrav in bo izgnojil to bolezensko socialno tvorbo. Kar mnogi poudarjajo, velja tudi nam: ne pozabimo, da današnja 'politična' Rusija ni prava Rusija. Zločinec v mestu še ni vzrok, da bi vse mesto imenovali zločinska. Tako tudi boljševiška manjšina ne predstavlja Rusije.

Prevod črtice iz zgoraj imenovane knjige naj pokaže, da je ruski rod zdrav, da mu je Bog blizu in da ne bo za vedno od Njega pozabljen...

Božič v Rusiji je bil pričetek in konec.

Konec je bil čakanja in pričetek novega leta, zakaj liturgični koledar je bil zlata nitka v vezenini našega življenja. Z božičnimi pripravami se je pričelo hrepenenje po Gospodovem dnevu rojstva.

Mati nam je pripovedovala, da so dnevi adventa gradnja zlatih stopnic, po katerih bomo prišli do zvezde betlehemske, po zvezdi pa naravnost do božjega Deteta.

Te zlate stopnice so sijale v mojo mladost kot prava resničnost. Dan za dnem sem kakor s prsti otipala novo prečko na tej poti. Prve so bile postavljene s čiščenjem. Začeli smo z umivanjem in čiščenjem na znotraj. Adventni post je bil goba, ki je očistila dušo vseh napak in pregreškov, adventna pokora je bila dušno milo, pokora pomešana s kesanjem.

Kakor v času posta pred Vstajenjem, je zginilo z naših miz vse meso, mleko in sploh vsakršna jed, pripravljena iz mesa in mleka. Nadomesek so bile ribe, zelenjava in

strd. Cerkvene slovesnosti so postale spet žarišče našega življenja in Cerkev je bila gospodarica vsem adventnim uram.

Razlika med predvelikonočnim postom in adventom je bila ta, da so si ruske žene nadele v postu temna krila in bluže, zaklenile svoje okraske v skrinjo in niso bili dovoljeni plesi, harmonika in druge vrste razveseljevanja. Post je vendar predigra Gospodovega trpljenja. V adventu je bilo drugače. Po vsej hiši si videl blaga na debelo, pripravljali so si nove obleke in odela. In mnogo petja je bilo povsod: pripravljali smo se s pesmimi in vajami za božične himne. Cel post sam je bil veselo pričakovanje in nismo čutili v njem osti trpljenja in smrti.

Prvo poglavje božične priprave je bilo splošno čiščenje.

Najprej so bile na vrsti ikone. Te svete podobe so nenadoma oživele v somraku gorečih lučk. Rdeče, modre in zelene lučke so mi bile kakor glasniki še lepše svetlobe božičnega drevesca.

Iz kuhinje je prihajal duh tujih in

poostrenih dišav, ki so jih primešavali samo adventnemu in božičnemu pecivu.

Pecivo je bilo urezano v vse mogoče vrste podob in simbolov, posebno pogosto v jagnje. Saj je bil Gospod Jezus Jagnje božje. Ali pa v obliko velikih zvezd; človeških postav, ki naj bi ponazorile Marijo, Jožefa, pastirčke... Najbolj priljubljena oblika mi je bil lik Jezuščka v plenica.

Imeli smo tudi poseben božični kolač. Ne vprašaj me za recept! Toliko odličnih stvari mu je bilo primešanih, da se ne morem spominjati vsega.

Povitica je bila posebne vrste. Kar jo je delalo posebno, so bili koščki papirja, ki so jih dali vanjo. Na teh lističih so bile napisane posebne čednosti, ki jih mora vsakdo čez leto pokloniti Gospodu v dar. Tako ti je vsak kos pečene sladkosti živo v srce položil, v čem se boš moral prihodnje leto posebno vaditi. Dete Jezus je bilo gotovo veselo teh sklepov in živih namenov.

Kakor pa so bili vsi "lecti" za nas posebni in prikupljivi, najbolj važen in prikupen je bil vrez svetega Miklavža. Ta je bil največji, ves preobložen z zelenimi in rdečimi okraski. Včasih je imel velikost novorojenega deteta.

Vsak seveda ve, kdo je sv. Miklavž. Poslanec božji, ki ga je Jezus z vednostjo Marije in Jožefa postavil za to, da bo oznanjal rojstvo božjega Deteta slehernó leto, do konca sveta. Povedal naj bi vsem malčkom in "otrokóm" do osemdesetega leta zgodbo svete noči in jim prinesel darove svetega drevesca: dar vere, dar upanja, dar ljubezni in druge čednosti, za katere so v svoji skromnosti prosili.

Samo po enega Miklavža smo spekli in kdor je bil med vsemi čez leto najbolj priden, ga je dobil. Trdo si moral delati in se truditi vse dni

leta, če si hotel biti nagrajen s tem Miklavžem.

Kakor vodja orkestra je zbiral oče člane naše družine, od matere pa do zadnje dekcle, od najstarejšega sina do poslednjega hlapčiča, okrog adventnega venca. Tu je počasi in razločno prebiral berilo in evangelij dneva. In to dan na dan, večer za večerom. Prebiral in nizal je te pismene zaklade stare in nove zaveze v venec premišljevanj, molitev, duhovnih pogovorov, ki nam bodo ostali do konca življenja v spominu, krvi in kosteh.

V prvem tednu adventa je gorela prva svečka na tem adventnem vencu. Drugi teden je prižgal drugo in tako naprej, dokler ni vseh četvero zagorelo.

Božična vigilija.

Pričeli smo z obiskom cerkve, nato pa se je pričel strogi post, ki je trajal do prve zvezde večera. Odrasli so za zaprtimi durmi krasili božična drevesca in pripravljali darove. Otroci smo čepeli in drgetali po kotih hiše v rastoči napetosti pričakovanja.

Skromna večerja, ki pa je nikoli ni hotelo biti konec, nato pa še nekaj ur dolgega čakanja do osme ure, ko se je oglasil blaženi zvonček svetega Miklavža. Hoteli bi planiti skozi odpirajoča se vrata, toda občutek največje sreče nas je kar primrznil v tlak, da smo tiho in le z odprtimi očmi tipali v živo ožarjeno sobo. Oče in mati sta stala ob "nebeških" vratih in nam z neizmernim blaženim pogledom kazala, naj se približamo središču božične radosti - drevescu v ognju in luči.

Nihče ni spregovoril. Ko smo bili vsi člani družine krog drevesca, je oče povzel besedo. Prebral je

evangelij rojstva Gospodovega, nato pa smo vsi v enem glasu zapeli pesem: "Aleluja, aleluja. Slava Bogu na višavah in mir ljudem na zemlji, ki so blage volje... Aleluja, aleluja!"

Po pesmi je mati kot kraljica družine pričela deliti darove, zlasti darove deci, kakor delajo to noč matere po vsem svetu. Kajti božič je dan otrok. Saj se v vsakem otroku znova beseda učloveči, kakor se je v Detetu Jezusu po božje Beseda božja učlovečila.

Potem smo prišli na vrsto otroci, da podelimo skromne darove staršem, bratom in sestram ter služinčadi.

Po obdaritvi so se oči vseh obrnile proti mizi, obloženi z božičnimi dobrotami. Vsak si je smel nabasati dlani z orehi, "odpustki" in "čednostmi", da jih bomo ponesli Detetu v jaslicah.

Nepopisno je bilo veselje premi-

kati postavice pastirčkov in kraljev in vsak se je moral dotakniti ubogega Jezuščka. Tako majhen in siromašen je iz jasli stezal svoje ročice v svoj prvi blagoslov svetu.

Jezušček, ki ga bo še toliko in toliko rok skozi stoletja zibalo v sladko spanje. Mladi in stari, živi in mrtvi... vsi združeni v Kristusu Gospodu... na božični dan... božični dan v stari Rusiji...

Občestvo svetnikov, spreminja-joče se v resničnost življenja.

Aleluja!

Božič brezdomca

Zvonovi tiho pesem so zapeli
in zadoneli
v svetonočni mir...

Glasovi preko vaških streh
izgublajo se v zasneženi les.
Kraguljčki drobni na saneh
v odmev šepečejo polnočno zgodbo.

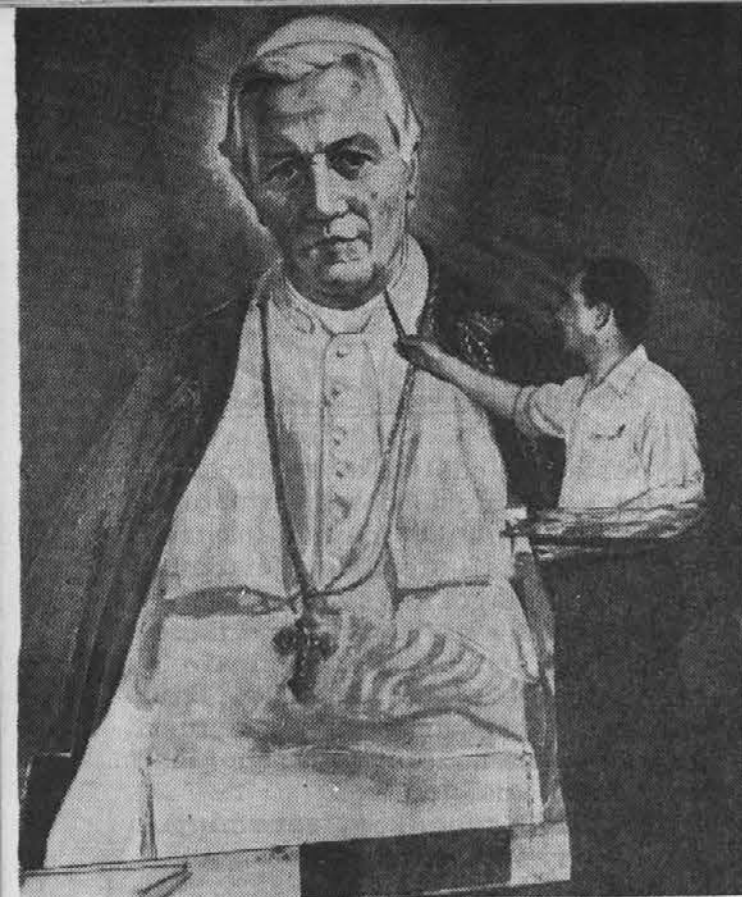
Skrivnosten je božični spev nebes,
zamaknjen ves poslušam božjo godbo.

Brezdomec stopam v noč
- v božično noč.
Sneženi metež poje mi spomine
na sveto noč v naročju domovine.

In lučka drobna v srcu zagori,
zasveti v noč mi zvezdica na pot:
iz jaslic Jezus
me blagoslovi...

P. Bazilij ofm

Litvanski begunec Albinas Bielskis slika podobo bl. Pija X. Slika je bila izdelana za glavni oltar čičaškega stadiona ob priliki narodnega kongresa takomenovane "Confraternity of Christian Doctrine."

V Fatimi so praznovali dne 13. oktobra štiriintri-deseto obletnico zadnjega Marijinega prikazovanja.

Clarice Davis je prva katoliška Črnka, ki je bila letos izbrana za "kraljico nogometne igre" univerze Illinois.

Korejska sirota ob ruševinah doma kliče na pomoč.

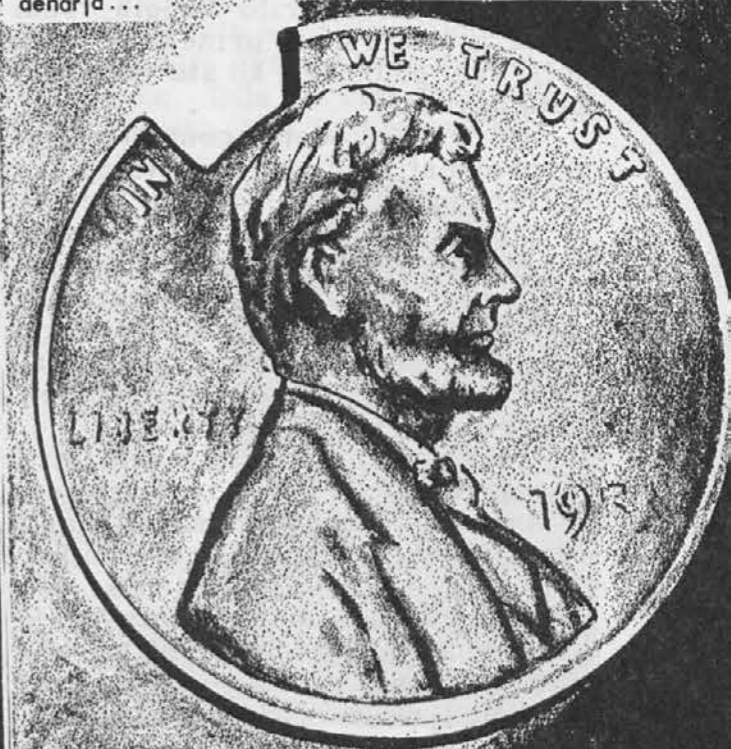
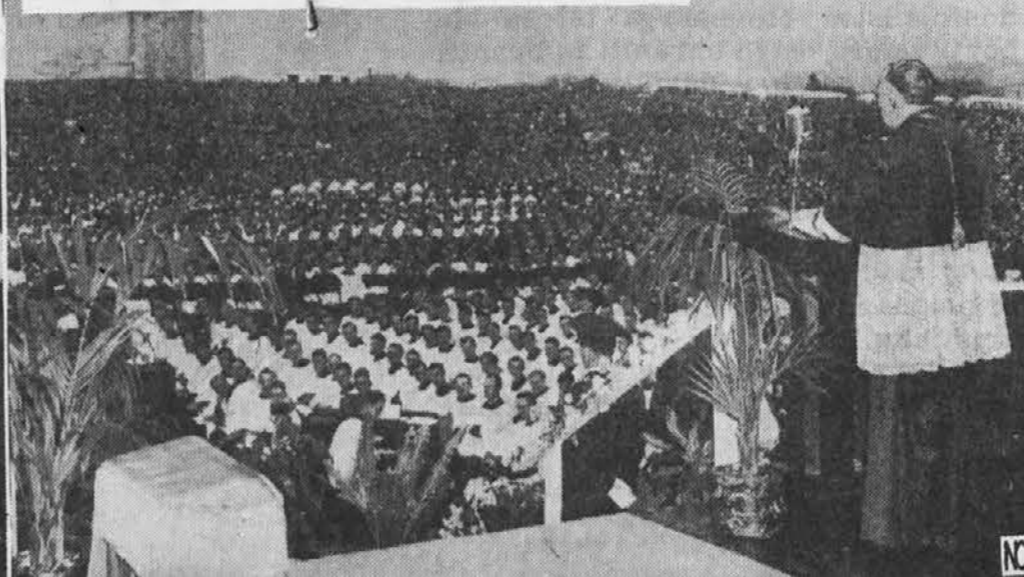
Ta Marijina cerkev pri Bologni (Italija) ima dve milj dolgo kolonado s 666 oboki. Kolonada sega prav do mestnih vrat.

Nekateri zadnje čase tako vneto kričijo o nevarnosti združenja Cerkve in države. Menda bi najraje zahtevali, da se izreže besedica "Bog" iz ameriškega denarja...

Msgr. Edward Swanstrom (na desni), ravnatelj NCWC, pozdravlja milijonskega begunca, ki so ga rdeči "osvobodili" vsega, pa se mu je po vojni posrečilo priti v Ameriko.

Ogromna množica se je zbrala okrog "Washington Monument" v Washingtonu k molitvi svetega rožnega venca. Takale zborovanja so najlepša manifestacija ameriških katoličanov za svetovni mir.

MARIA GORETTI

Prevedel P. Odilo

MUČENKA SVETE ČISTOSTI

Pri darovanju slovesne maše, ki sledi obredom proglašenja, se približajo štirje kardinali svetemu očetu. Prinesejo mu simbolična darila: sveče, kruh, vino in tri kletke golobov, grlic in drugih malih ptičev. Za Marijo Goretti, ki je tolikokrat nosila v Nettuno golobe na prodaj, je bilo poslednje darilo posebno primerno. Sv. pismo rabi večkrat za prisodobno goloba. Po njem je golob čista ptica in zato tudi vredna, da jo darujejo v templju. To darilo je bilo darilo ubogih. Tudi Jožef in Marija sta prinesla v tempelj dve golobici, ko sta darovala Dete Jezusa.

Po svetih očetih pomeni golob: preprostost, krotkost in čistost. Vse te tri čednosti so se posebno blestlele pri Mariji Goretti. Bila je izredno preprosta in krotka, svojo ljubezen do čistosti pa je pokazala v največjem junaštvu. Zlasti to zadnjo čednost golob tolikokrat predstavlja. Božji Ljubitelj v Visoki pesmi imenuje svojo nevesto golobico.

Smisel, po katerem sveta Cerkev slavi čistost naše nove svetnice, bi lahko kdo napačno razumel, zlasti mladi ljudje. Poudariti moramo: kar Cerkev tu hvali, ni vzvišenost vednega devištva, s katero se zavežejo s posebno obljubo redovne osebe. Marijina mati je hčerko učila, naj posebno ljubi čednost čistosti. Ni-

koli pa ni imela z njo druge namene kot te, da se bo Marija nekoč srečno poročila, dobila poštenega moža in bo ustvarila dobro krščansko družino. In Marija, na to opozorjena, je tudi pričakovala, da bo njeno življenje slično življenju njene matere.

Toda krščanska čednost čistosti, pa naj že bo v prostovoljnem devištvu ali v zakonu, ninič poniževalnega, negativnega, kar ponavljajo nekateri moderni lažni tolmači. Sveti oče je poudaril, da Marijina čistost ni le neki naravni čut sramežljivosti. Krščanska čistost sloni na prepričanju, da je človekova duša ustvarjena od Boga, odrešena s Krvjo Jezusa Kristusa, da je človek določen, da bo večno kraljeval z Bogom. Telo je stanovanje duše in duša je stanovanje Svetega Duha, če je v stanu milosti božje. Tudi telo samo je stanovanje Kristusovo, živi tabernakelj, kadar prejmemo presveto Evharistijo. Krščanska čistost je odlika za telo, šele na drugem mestu jo smemo imenovati nasprotje ali zanikanje vsega, kar je nečisto. Gotovo je čistost živo razumevanje dostojanstva človeškega telesa in božji zakon, kako ohraniti in braniti to dostojanstvo v deviškem ali pa v svetem zakonskem stanu, ki je dopolnjenje postavne človeške ljubezni. Ta ljubezen namreč sodeluje z Bogom pri ustvarjanju novih duš, ki so podoba božja in bo Kristus v njih živel po svoji milosti. Samo to je pravo naziranje o čistosti in vredno kristjana.

Gledati moramo na Marijo Goretti in njenemu plamenečemu zgle-

du slediti. Kar se bomo pri njej naučili, ni nič nepopolnega, nič prisiljenega ali nezdravega. Njena čistost je nekaj blestečega, vzvišenega. Ko je sveti oče tako močno poudaril željo, naj bi mlado mučenko vsi spoznali in jo slavili, je imel brez dvoma pri tem v mislih dekleta, ki nameravajo nekoč postati matere. Iz srca želi, naj si ogledajo Marijino čistost kot nekaj velikega in močnega. Tako bodo videle tudi v svoji čistosti odsev božje milosti. Ta božja milost je resničen dokaz naše vrednosti, najvišji dar in zaklad. Ta čednost čistosti ni nekaj mrzlega in sebičnega, temveč nekaj izredno ljubeznivega. Samo duša, ki resnično ljubi Kristusa, je lahko čista. Taka duša ne more biti trda, nečloveška in nepopolna.

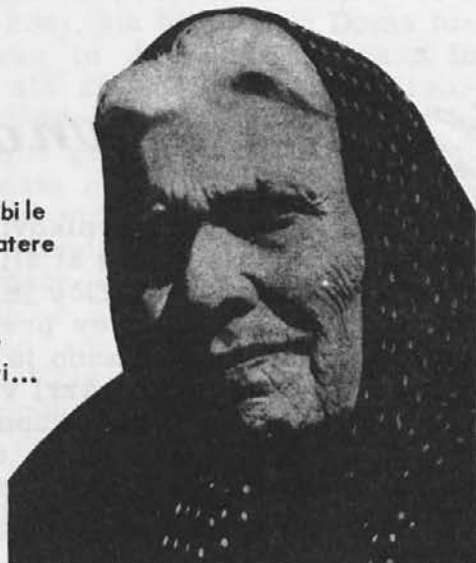
Kolikor vemo o Marijini vzgoji, je o taki čistosti mati Goretti poučevala svojega otroka. Marija je bila naravno, umerjeno in pametno pobožna, o kaki čustvenosti ali o kakem pretiravanju ni bilo sledu. Od svoje nežne mladosti je gledala samim težavam v obraz. Pred seboj je imela zgled dobrih krščanskih staršev, ki sta se ljubila in sta ljubila svoje otroke. Posebno pa so vsi v družini izvrševali svoje verske dolžnosti. V tem verskem ozračju družine se je Marija okrepila za napad skušnjave, da se ji je ustavila tako odločno in s tako nadčloveško hrabrostjo. Bila je tako človekoljubna in v taki skrbi za druge, da je videla bolj Aleksandrovo nevarnost kot pa svojo. Njen klic: "V pekel boš šel!" je bil opomin in ne grožnja. To zlahka razberemo iz njenega odpuščanja svojemu morilcu, ki je bilo popolnoma svobodno, neprisiljeno. Četudi je imela komaj dvanaest let, je bila v tem že zrela ženska, še bolje rečeno: zrela katoličanka.

Mladi ljudje, ki berejo življenje naše svetnice, naj ne gledajo v njej

dekleta, ki ga morajo vsi pomilovati zaradi tragične smrti. Ne! V Mariji naj gledajo jasnomisleče, praktično deklet, ki se mu je treba pridružiti v boju za mladostne ideale. Preveč smo se navadili, da občudujemo to, kar je praktično; pa pozabimo pri tem, da je resnično praktično samo to, kar ima svojo stalno vrednost in veljavo. Če neko stvar cenim, sem praktičen, če tako ravnam, da si jo tudi pridobim. Današnji mladi ljudje poznajo vrednote, a predvsem le človeške vrednote, ki v svetu kmalu razpadejo. Potrebujemo višjih vzorov, nadnaravne vrste. In tak višji vzor je tudi naša nova svetnica, Marija Goretti. Če bi se naša dekleta poprijela tega vzora, bi lahko rešila družinsko življenje naše dežele. Ta vzor bi jim dal varnosti, gotovosti in poguma, ki edini lahko to varnost podpira in vzdržuje. Celo sveti Pavel pravi, da se je s senco nemogoče boriti. Marija je vedela, da je bil njen boj resničen. Zato lahko rečemo o njej, kak je rekel o sebi sveti Pavel, da je dobojevala dober boj.

V srednjem veku so tabernaklje pogosto delali v obliki goloba. Če lahko Marijo primerjamo golobu, je vse jasno. Bila je živi tabernakelj božji. Njeno telo je bilo svetišče in

Ko bi bile
vse matere
kakor
mati
Marije
Goretti...

Marija je bila varuhinja, braniteljica tega svetišča. Kako bi bila zmožna dati močnejši in privlačnejši zgled, kot nam ga je zapustila?

Če gledamo Marijo Goretti, se zdi, kot bi gledal zidar osnutek, ki mu ga je napravil arhitekt. V njej najdemo krasen osnutek kršanskega življenja. Marija Goretti je sveta Neža brez pesniških gub in okraskov, hčerka ubogih delavcev, ki je živela v času, ko je bilo delavsko vprašanje najbolj pereče. Bila je junakinja pokorščine v dobi, ko ima človeštvo vsako uklonitev volje za suženjstvo. Pretrpela je mučeništvo za svojo čistost prav takrat, ko so narodi to krepost vrgli med staro šaro.

Isolina Goretti, Marijina nečakinja, zdaj redovnica-oblatinja presv. Srca Jezusovega in Marijinega, je videla svojo sorodnico svetnico v prikazni. Marija je bila po njenem pripovedovanju "vzvišena, prekrasna, močna in oblečena v belo". Prišla je, da jo reši pred strelo, ker je v hudem viharju treskalo vsevprek. – Morda je od vseh slik Marije Goretti

ta najbolj posrečena. Naša svetnica sedi na pragu stoletja kot znamenje, kateremu se bo nasprotovalo. In to znamenje je danes staro že pol stoletja! Vsaj zdaj bomo menda to znamenje razumeli! V Fatimi je naša ljuba Gospa izbrala otroke, ki jim je dala naročilo, da bo svet rešen samo po pokori. Marija Goretti, ki je bila umorjena ravno na prvo soboto, poseben dan Fatimske Gospe, ni imela svetlih prikazovanj, ki bi jo vodile. Vodila jo je le navadna luč božje postave, katero imamo vsi. In vendar nam je dala zgled, na katerega bodo gledali tudi pozni rodovi. Kako je spreobrnila svojega morilca, naj nam bo znak, kakšno stališče zavzema nova svetnica pri varstvu sveta, ki stoji pred globokim prepadom in sam sili vanj.

Marija je ljubeznivo povabilo vsem, naj bi jo spoznali in z njo stali kljub vsem viharjem; ali pa v tem boju tako častno padli, kot se je zgrudila ona...

Sveta Marija Goretti, pomagaj zabredlemu svetu iz prepada nečistosti!

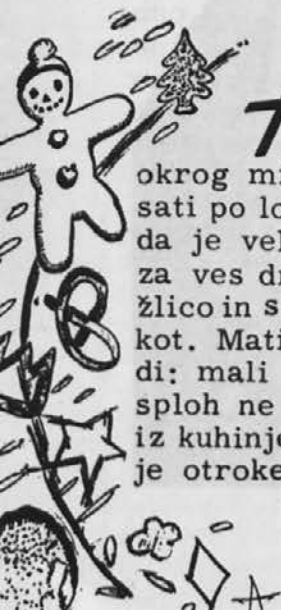
Skrivnost otroške sreče

Tiho so Hribernikovi sedeli okrog mize in le žlice si slišal drsati po lončeni skledi. Oče je opazil, da je velik kup žgancev premajhen za ves drobiž. Predčasno je odložil žlico in se zamišljeno zazrl v bogkov kot. Mati niso jedli pri skupni skledi: mali so menda mislili, da mati sploh ne potrebuje hrane. Prišla je iz kuhinje in objela s pogledom svoje otroke, katerih svetle oči so ra-

zodevale, da bi še jedle. Za trenutek je ujela tudi očetove oči. Dobro je vedela, kaj ga danes teži.

Pomolitvi so se otroci razbežali okrog bajte, mati je prisedla k očetu in načela pogovor. Njen mehki glas se je tresel.

"Miklavžev večer bo danes, Tine. Toliko večerov so otroci premolili k njemu. Kaj naj bo njihovo otroško zaupanje zastonj?"

Oče je nekaj časa molčal, a mati je vedela, da je že več dni mislil na današnji večer. O, ko bi imeli malo več, bi Miklavž ne delal skrbi!

"Nekaj suhega sadja imam še v skrinji in surovo maslo imamo doma. Piškote bi jim spekla..."

"...jaz pa bom za svoj zadnji desetak kupil bele moke in še nekaj dobrot," ji je pomagal oče.

Pogledala sta se in resne poteze so jima zlezle v zadovoljen smehljaj, ki ga more na obraz pričarati samo požrtvovalna ljubezen...

Proti večeru so Hribernikovi otroci razpostavljali po oknih peharje. V vsakem je bilo pisemce z neštetiimi željami, ki so razodevale neomajno vero v sv. Miklavža. Mati je šla od okna do okna ter prebirala iz kljukastih črk zaupne prošnje svojih ljubljencev. Težko ji je bilo. Tako rada bi pomagala, pa je mogla komaj zamesiti za preproste piškote.

Slavku in Janezu, najstarejšima dvema, je mati dovolila s sosedovimi na miklavževanje. Povedala jima je, da bo njima prinesel Miklavž doma, a vseeno sta z veseljem hitela v dvorano Zadrúžnega doma. Pod visokimi oboki sta s sosedovimi nestrpno pričakovala nebeškega gosta. Končno se je prikazal sv. Miklavž v družbi krilatcev. Vse bi bilo lepo, ko ne bi parklji kalili skrivnostnih občutkov. A vseeno sta bila Slavko in Janez očarana od prizora, da sta pozabila na življenje, ki vlada zunaj teh zidov neskaljene otroške sreče.

Miklavž je klical prva imena. Otroci so se mu bližali s svetim strahom, odraslim pa je bilo prav vseeno, če jih odnese hudobec. Slavko ni mogel razumeti, da se ljudje s tako majhnim spoštovanjem bliža-

Že Miklavž prihaja iz blaženega raja...

jo svetniku in se za pest dobrot podajajo v nevarnost. In toliko drugih stvari je opazil, ki jih v svoji otroški glavici ni mogel razložiti.

Bogati sosedovi otroci so imeli že polno paketov ob sebi. Pridno so zajemali iz njih in so pri svoji sreči pozabili na Hribernikova, ki sta sedela ob strani in žalostna gledala nasmejane obraze obdarovanih.

V Slavkovi duši se je skoraj porodil dvom. Če je Miklavž res nebeščan, kaj more prezreti njune želje in molitve? Kaj ne ve, da sta tu in bi tako rada nosila v usta sladke piškote?...

Iz žalostnega razmišljanja ju je prebudil vrišč. Parklji so se pognali v dvorano za dekletom, ki jim je pobegnila na prosto. Da sama nista vedela kdaj, sta bila zunaj Doma tudi Slavko in Janez. Od mraza in strahu sta se tresla pred napol zaprtim vhodom. Sneg je naletaval in burja jima ga je metala v rdeča lica. Naj gresta nazaj v dvorano? Saj sta Miklavža videla, prinesel pa jima bo itak menda doma.

Domače kuhinjsko okno je metalo svetlobo na beli sneg. Slavku se je čudno zdelo, kaj delajo mati ob tej uri. Zlezel je na drva in radovedno pokukal v hišo. Obstal je in skoraj ni mogel verjeti. Videl je mamo, kako je vsa trudna hitela, da še pred vrnitvijo dečkov konča svoje delo. Pravkar je jemala iz pečke piškote...

Dva slovenska Kanadčana pričakujeta Miklavža...

"Torej bo le res," je Slavko domel in grenko ga je stisnilo v grlu. Nato je zlezal s skladovnice. Nič ni povedal mlajšemu bratcu, le na pragu je glasno zakašljajal, da je mati prihitela iz kuhinje ter oba odpravila spat.

Slavku je še dolgo lebdel pred očmi materin izmučeni obraz.

Drugo jutro so že navsezgodaj tekali Hribernikovi otroci s polnimi peharji po hiši. Bili so hvaležni, da jim je Miklavž toliko prinesel, čeprav so menili, da svetnik ni utegnil prebrati vseh prošenj. Samo Slavko se ni veselil darov, kar je mati takoj opazila. Pehar je spravil v omaro in tiho odšel v šolo.

Tam je bilo šele živahno! Vsak je hotel drugemu v eni sapi povedati, kaj mu je prinesel Miklavž.

"Saj boste šolo podrli!" jih je mirila učiteljica. Toda danes je nikdo ni ubogal. Županova Ančka ji je začela v naglici naštevati vse mogoče, kar je sploh možno dobiti v trgovini. Ni še končala, ko je iz vseh strani zakričalo: "Meni pa to... In meni to..."

Med veselim smehom ostalih pa je glasno zaihtel Rovanov Jožek. Debele solze so mu padale na oguljeno računico, ko je povedal: "K nam pa ni bilo Miklavža..."

Učiteljica ga je tolažila: "Mogoče si premalo molil, ali pa mu pregrdo nakracal pismo in ni mogel brati."

"Rovanovi vedno molijo in Jožek piše lepše kot županova," se je po-

stavil Slavko in oči so mu zažarele.

"Leni pa so," je hitel Tone. "Še snega se jim ne ljubi odkidati na poti od bajte do ceste."

"Pri vas imate dva hlapca in dekle, konje in plug. Pri nas pa nimamo očka, a mama je bolna..." je še huje zajokal Jožek.

"Računice na klop! Začnimo!" je pogovor ustavila učiteljica. - - -

Slavko je do kraja spoznal resnico, da Miklavž sega v očetov žep in prinese toliko, kolikor dobi. Po končani šoli je povabil Rovanovega na dom. Odprl mu je šolsko torbo in stresel vanjo ves svoj pehar dobrot.

"Miklavž je pri nas pustil nekaj zate in za tvoje bratce!"

Kako so zažarele Jožkove oči!

"Kaj ti je?" je po večerji mati pogladila Slavka po kuštravih laseh.

Slavko jo je pogledal skozi solze: "Oropan sem Miklavževe sreče, mama. Doma sem jo imel. Ko pa sem stegnil roko preko tega kroga, sem jo izgubil. Pa zdaj vem, da Miklavž ponekod ni krivičen, ampak - reven..."

Mati ga je razumela. "Hudo mi je, da si izgubil nedolžno družinsko veselje. Pa mi pomagaj ohraniti to srečo bratcem in sestricam!"

Slavko je obljubil. V tem trenutku je začutil, da ni več otrok. Saj čuva z materjo skrivnost otroške sreče.

Fr. Tadej ofm

V SPOMIN!

Knjiga dobrih del patra Cirila Zupana OSB je bila popisana, Bog jo je zaprl, patra pa poklical k sebi po večno plačilo...

Dolga so bila leta njegovega življenja umrl je v visoki starosti. Z njim je padel v grob zopet odličen pionirski duhovnik in misijonar ameriških Slovencev.

Njegovega velikega apostolskega dela so bili v največji meri deležni rojaki vseh zapadnih držav. Hodil je rad po naselbinah, kamor koli so ga vabili. Ni se ozkosrčno zaprl v svojo župnijo v Pueblo, Colo., temveč ga je gorečnost gnala ven v širno ameriško Slovenijo. Bil je torej eden izmed redkih, ki je videl v tedanjih žalostnih naših protiverskih razmerah nevarnost tudi za sveto vero svojih župljanov. Ena celota smo bili, ameriška Slovenija. Brezverstvo v javnosti te Slovenije je nujno butalo v vsako slovensko župnijo, pa naj bi imela tudi samega sv. Pavla za svojega župnika.

Ta zavest je pokojnega blagega patra Cirila privedla k "Ave Mariji" kot prvega slovenskega duhovnika - naročnika poleg Rev. J. Tomšiča iz Forest City, Pa. Takoj je sprejel zastopstvo lista in ga vneto širil po vsej župniji in kjer koli je hodil.

Hvaležno mu moramo dati tudi ob njegovi smrti javno priznanje, da je bil ravno p. Ciril, ki je rešil ameriškim Slovencem list "Ave Maria". Fionirji lista se še spominjate, kako je prva leta vse kričalo proti listu in

* 17.IV.1862.

Posvečen

24.X.1886.

† 22.X.1951.

+

uredniku. Naročnikov ni bilo, zato pa tudi ne denarja za tiskarno. Pa dela niso uničevali samo veri sovražni odpadniki, proti njemu so delali tudi mnogi premoteni rojaki na lastni strani. Tako sem že obupal, da bi mogel "Ave Marijo" rešiti in v letu 1911. sem sklenil, da z njo preneham. Tako sem sporočil tudi p. Cirilu, naj ne nabira več naročnikov. "Če ga celo katoliški Slovenci nočejo in ga pomagajo uničevati sovražniku, pa naj preneha! Saj vera in narod nista samo moja zadeva," sem mu pisal.

"Za božjo voljo prosim, nikar!" se je glasil njegov odgovor. In navdušil me je, da sem se premislil in z listom nadaljeval kljub vsestranskim težavam. Res je bilo že naslednje leto veliko bolje.

Vsi stari letniki "Ave Marije" in "Ave Maria Koledarja" nosijo jasne dokaze p. Cirilove zveste in neustrahene ljubezni do obeh publikacij. Ko je bil še predmet pomilovalnega posmeha in opazk vsak, ki je pisal ali širil naš list, najdete v njem vse polno dopisov p. Cirila. Širil je list še bolj vneto in je poslal z zgoraj omenjenim pismom kar vrsto novih naročnikov.

Zato pa, blagi p. Ciril Zupan, so-bojevnik in sodelavec v najtežji dobi

PO

KRALJESTVU KRIŽA

Papež Pij XII. zelo ljubi otroke. Tole pripoveduje baltimorski nadškof Francis Keough: "Bazilika je bila napolnjena do zadnjega kotička. Navadno je prišel papež naravnost k nam (bili smo zbrani škofje iz Amerike, Nemčije, Španije in Francije). Za mano se je drenjal deček desetih let. Bil je ves umazan, imel je zmršene lase: Bog vedi, od kod je prišel v baziliko, da bi videl od bližju svetega očeta. Ko je papež že stopal proti nam, se je fant zrinil naprej in na ves glas zaklical: 'Sveti oče, sveti oče, pridite in me blagoslovite!' In kaj je napravil sveti oče? Šel je mimo nas naravnost k navdušenemu dečku, mu stisnil roko kot bi jo meni ali tebi in ga

blagoslovil. Dečko mu je poljubil prstan in ves srečen izginil v množici. Tedaj šele se je papež obrnil k nam. . ."

Fatimska božja pot je dne 14. oktobra praznovala štiriindevadeseto obletnico zadnjega Marijinega prikazovanja. Nad 600.000 vernikov se je zbralo ta dan na blagoslovljenem kraju. Sedemdeset duhovnikov je delilo sveto obhajilo.

Ta dan so formalno končali sveto leto izven Rima. Toda svetoletne odpustke prejmejo verniki lahko še vse dni do zadnjega decembra.

Vse irsko vojaštvo se je posvetilo Kraljici presv. rožnega venca. Dublinski nadškof McQuaid je bil sam navzoč pri slovesnosti, kjer je po slovesni maši prebral posvetitev vojakov. Navzoč je bil tudi predsednik Irske in vsi najvišji poveljniki vojaških sil. Vojni kurati so pripravljali fante za ta dan s posebnimi tridnevnimi duhovnimi vajami.

Ko bi vse države uvedle namesto orožnih vaj za fante včasih raje

duhovne vaje! Potem bi bilo vojaško življenje manjša nevarnost, da se naši sinovi izgube.

Ameriški frančiškanski narodni Marijin odbor (Franciscan National Marian Council) je imel pred kratkim letno zborovanje v Wappingers Falls, N.Y. Člani so sklenili, da bodo slovesno praznovali stoletico proglasitve verske resnice o brezmadežnem spočetju Device Marije, ki bo leta 1954. Ob tej priliki so poslali svetemu očetu posebno spomenico s prošnjo, naj skoraj proglasi za blaženega frančiškanskega učenjaka Janeza Duns Scota (1270-1308.), ki je prvi od bogoslovcev razjasnil ta nauk Cerkve.

V Združenih državah bi morali na poseben način častiti Brezmadežno, saj so ameriški škofje na šestem koncilu v Baltimoru leta 1846. izbrali Marijo pod tem imenom za patrono Amerike. Sveta stolica je njih izbiro potrdila naslednje leto. - Torej je Amerika že osem let pred proglasitvijo te verske resnice častila Marijo brez madeža

ameriških Slovencev: na priprošnjo Marije Pomagaj naj Ti dobri Bog stotero povrne vse, kar si storil v Njegovo in Marijino čast ter v verski prepoved svojih rojakov! Vsi so Ti bili in so Ti še danes hvaležni, kakor

sem Ti iz srca hvaležen tudi jaz.

Vse naročnike prosim, zmojimo v znak hvaležnosti vsaj en očenaš za dušo blagega pokojnika!

Ti pa, p. Ciril, počivaj v miru!

P. Kazimir

Mesečni namen molitve

ZA KRŠČANSKO UZGOJO MLADINE

spočeto kot svojo posebno zavetnico in varovalko.

Nekje v bavarskih gorah je župnik obiskoval svoje farane. Pot ga je zanesla tudi k stari občinski revii, ki je živela sama in zapuščena. Pripovedovala mu je, da ima v Kaliforniji sina Toneta, ki je zdaj kupil novo farmo. Župnik je premišljeval o sinovi nevhvaležnosti, ki pusti živeti mater v taki revščini, sam pa kupuje celo novo farmo. Pa je pobaral ženicico, če ji pošilja kaj denarja. "Denarja ne," je odgovorila reva, "pač pa mi je poslal že veliko posebnih ameriških podob, ki jih hranim za spomin." Župnika je zanimalo, kakšni so ti 'pildki' in je kaj debelo pogledal, ko mu je ženica pokazala kar celo škatlo - ameriških dolarjev. Občinska reva je menda mislila, da velja na svetu samo nemški denar in ameriških dolarjev zaradi slabih oči še dobro pogledala ni. Hranila jih je le kot spomin na Toneta...

Bogsigavedi, če ni bila srečnejša kot občinska reva, kakor pa pozneje, ko je bila ena najbogatejših vaščanov.

Pred ljubljanskim komunističnim sodiščem se je moral lani zagovarjati eden slovenskih duhovnikov. Obtožen je bil, da je ljudem v cerkvi pridigal, da morajo ob nedeljah hoditi k službi božji.

"Tega ne smete več ukazovati," je bil strog policijski komisar. "Saj smo v svobodni Jugoslaviji, kjer ni nobenega 'moraš' več. Vsak ima pravico misliti in živeti, kakor sam hoče!"

Hm! Čudna logika! Kaj je komisar pozabil, da po slovenskih gozdovih trohni na desetisoče mož in žena, fantov in deklet ter celo otrok, ki so jih komunisti pobili? In zakaj? Ker ni - so hoteli tako misliti in živeti, kakor so hoteli novi oznanjevalci raja.

V Rimu so imeli lani Kongres cerkvene glasbe. Zbrali so se najvidnejši strokovnjaki na tem polju. V posebni poslanici so naglasili,

da je ljudsko petje živ zagovor vere. Zato je srčna želja Cerkve, da v vseh deželah poje v cerkvah vse ljudstvo, pa naj bo po mestih ali pa po vaseh. Vsak narod naj ima zbirko cerkvenih ljudskih pesmi, ki naj se jih uče že otroci po ljudskih šolah.

Kongres priporoča za umetno petje seveda tudi zборе. Toda sestavljeni naj bodo iz prostovoljnih pevcev, ki naj si štejejo v čast, da smejo peti na cerkvenem koru. Dandanes je namreč zelo malo cerkva, ki bi zmogle stroške za plačo poklicnim pevcem. V sramoto bi si moral šteti pevec, ki mu je dal Bog velik dar glasu, pa bi za ta svoj glas pri službi božji zahteval plačilo.

Nad polovico vseh telefonov na svetu imajo Združene ameriške države. Po računih se vsakih štiriindvajset ur na naših telefonih izvrši 9.000.000 pogovorov. - Čudne bi bile številke, če bi mogli napisati, koliko teh telefonskih pogovorov so same prazne čenče, ljubezenske laži, opravljivi in obrekljivi razgovori ali hinavske čestitke ter voščila. Kaj mislite?

O
d
m
e
b

Lemontski

Lemontski griček je dobil že prvo belo odejo, ki pa je hitro izgubila. Pa kar vsak dan pričakujemo nove. Smo pač v zimi, ki nam posebno tu na hribu ne bo prizanesla. To ti piha okrog nas, kot bi hotelo odnesti samostan z nami vred.

Kar kmalu si bomo voščili vesele praznike. Se že pripravljamo za božič.

Na sveto noč bomo imeli v naši romarski cerkvi slovesne jutranjice in polnočnico. Vsi naši bližnji prijatelji vljudno vabljeni!

Prostora nam manjka v Lemontu. To se pravi: brat Akurzij zopet mizari. Je pravi copernik in je iz dveh sob napravil štiri. Narredil je leseno steno v filozofski in teološki

šolski sobi, ki sta bili preveliki. Če bi bil brat Akurzij Ribničan, bi raje poskusil raztegniti samostan, kakor so v Ribnici menda razširili farno cerkev. Tako pa mu ni kazalo drugo, kakor napraviti nove stene. Zdajpa se bova naši mizarski delavnici lotila dela. Tudi tu bo nastala po njegovi zaslugi lična sobica za enega naših delavcev.

Kdo bi včasih mislil, da bo lemontski samostan kdaj postal pretesen! Bo treba koga mladih poslati v misijone...

Dne 20. oktobra smo imeli visok obisk. Med nami je bil prevz. škof P. Sigebald Kurz OFM, apostolski prefekt kitajskega misijona Yungchow, Hunan, torej škof našega p. Rudolfa. Ko so komunisti zasedli

njegov misijon, je bil ravno v Hongkongu, kjer je nakupoval za svojo prefekturo. Tako se ni mogel več vrniti na zasedeno ozemlje. Zdaj čaka v USA srečne prilike, ko bo mogoč povratek, dasi za enkrat ne kaže dobro. Ves čas pridno uporablja za misijonske konference.

Bralce gotovo zanima, kako je zdaj z našim misijonarjem, p. Rudolfom Pifkom ofm, kategera "Pot v misijone" ste s takim veseljem prebirali v našem listu.

Že dolgo se ni oglasil in smo se že bali, da je z njim kaj hudega. Pa tako hudo ni, dasi nima rožnatega življenja. Vsi misijonarji prefekture so internirani na glavni postaji Lingling in jim je komunistična oblast prepovedala izhod. Posebno strogo jim je zabranjeno obiskovati kristjane in tudi kristjani ne smejo do svojih pastirjev. Tako je vsako misijonsko delo nemogoče. Misijonarji se morajo preživljati z ročnim delom. Oblast vedno ščuva ljudstvo proti njim.

Enako je s sestrami. Šolo so jim pustili, toda učitelji so sami komunisti. Sirotišnice nimajo več. Nedavno so bile klicane pred sodišče, češ da so morale otroke in pile njihovo kri. Kako se je izteklo, še ne vemo. Uboge sestre!

G. škof želi, da bi prišel p. Rudolf v Lemont in bi se tu pripravljaj za boljše čase. Je pa vprašanje, če bo dobil dovoljenje. Molimo zanj in njegove somisionarje!

Drugi obisk pa smo imeli dne 17. novembra, ko je bil med nami Very Rev. P. Dominik Mandič OFM, bivši generalni definator. Vizitiral bo hrvaški komisariat. K nam ga je pripeljal hrvaški pater komisar.

Ko se je dne 14. avgusta 1938. poslavljaj od Lemonta in Amerike naš dolgoletni delavec, p. dr. Hugo Bren OFM, je dejaj svojim sobratom: "Čez dva meseca boste pa že dobili sporočilo, da sem umrl. . ." Tako so mu dejali vsi zdravniki, saj so bila njegova pljuča pri kra-

ju. Pa so v Lemontu zaman čakali na njegovo posmrtnico. . .

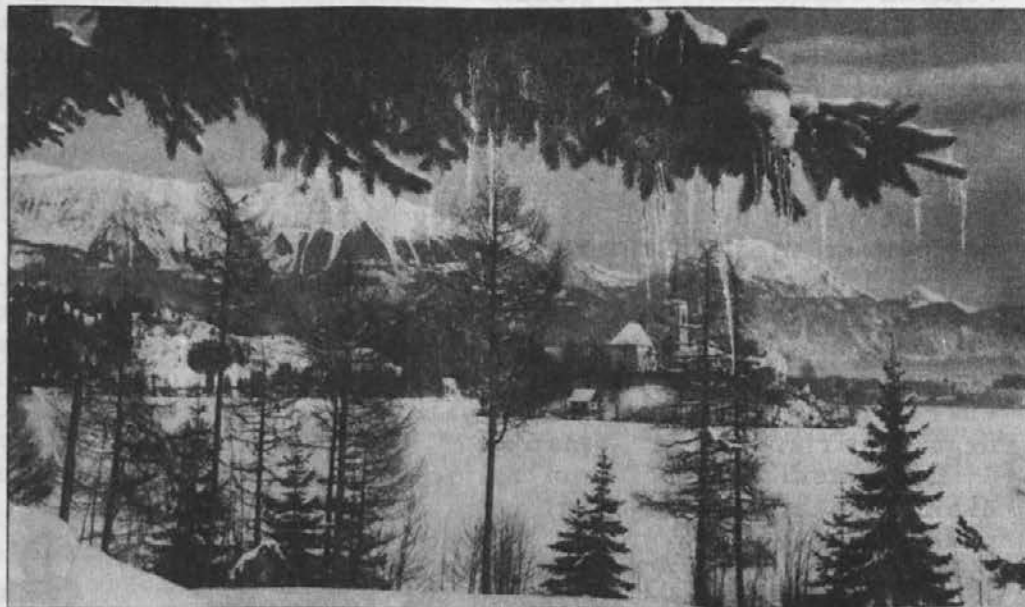
Je že tako: človek obrača, Bog pa obrne! In tako je naš p. Hugo dne 29. septembra v Rimu obhajaj zlati jubilej svojih redovnih obljub, dne 5. decembra pa bo slavil svojo sedemdesetletnico. Gotovo se bo ta dan smejaj zdravnikom in svojim nekdanjim prerokbam v Lemontu.

P. Hugo je v Ave Marijo že mnogo lepega napisal in nas tudi zdaj še ni pozabil, četudi i-

ma dela čez glavo. Je namreč dekan teološke fakultete na frančiškanski mednarodni univerzi "Antonianum" v Rimu.

K njegovemu jubileju mu v imenu Lemonta in vseh ameriških prijateljev iz srca čestitamo. Želimo mu, da bi se še dolgo smejaj zdravnikom. Pri tem pa ne sme pozabiti na Ave Marijo!

Nekateri rojaki, posebno Clevelandčani, so dobili zavoj božičnih razglednic z računom, ne da bi jih naročili. Od več strani smo slišali, da "mi pošiljamo te karte. Toda le poglejte naslov na pošiljki! "Servants of Mary, Chicago" nimajo s "Slovenian Franciscan Fathers - Ave Maria Press, Lemont" nič skupnega. Mi pošiljamo božična voščila samo tistim, ki

Prelepi
Bled
je pokrila
bela
odeja...

Blagoslobljen božič in srečno novo leto

vsem naročnikom, zastopnikom in za-
pečkarjem lista Ave Maria, vsem do-
brotnikom, sorodnikom in prijateljem!

SLOVENSKI FRANČIŠKANI

jih sami naročijo.

Toliko v vednost, da
ne bo zamenjave imen!

P. Bazilij in br. An-
tonin sta se udeležila v
imenu lemontske samo-
stanske družine pogreba
pokojnega staroste slo-
venskih duhovnikov, Ci-
rila Zupana OSB. Pri-
povedovala sta, kako je
vsa slovenska naselbina
v Pueblo, Colo. žalovala
za svojim dolgoletnim
župnikom. Tudi najsta-
rejši farani so se prišli
poslovit od njega. Celo
stara in bolna Rojčeva
mama, ki že dolgo ni
šla od doma, je morala
ta dan v cerkev, da še
enkrat vidi dragega far-
nega pastirja.

Lemontski franči-
škani izrekamo sožalje
pokojnikovemu bratu
p. Petru in sestri s. Ci-
rili ter ostalim.

V pobožno molitev
priporočam pokojnega
Franka Gnidica iz Pu-
ebla, Colo., očeta tam-
kajšnjega slovenskega
župnika p. Daniela OSB.
Umrl je dne 1. novem-
bra vdan v božjo voljo.
Nedavno sem ga še obi-
skal z njegovim sinom
in p. Bazilijem ofm. Ka-
ko vdano je prenašal
svoje trpljenje, prav
kakor vsa prejšnja leta,
koga je trla bolezen. Bil
sem v njegovi hiši vsa-
koletni gost. Prav po
očetovsko je skrbel za-
me in vedno bolj mislil
name kot nase. Vedno je
bilo prvo vprašanje:
"Brat, ali vam še kaj
manjka?" Stokrat sem
mu zatrjeval, da imam
pri njem vsega preveč,
pa vseeno me je vsaki
dan izpraševal isto. Ob
večerih sva se pogova-

rjala o minljivosti sve-
ta in je očka omenil:
"Vem, da ne bom več
dolgo, pa kakor je božja
volja. A edino zato rad
trpim in še živim, ker
prejemam v svetem ob-
hajilu Jezusa in upam,
da si s tem še kaj več
zaslužim za nebesa."
Gotovo je že dosegel
svoj cilj, saj je hodil po
lepem potu, po stopinjah
pokojne žene, katere se
nikoli ni spomnil brez
solze v očeh. Dostikrat
je dejal: "Moja žena je
bila najrajši sama z
rožnim vencem v roki
ali pa s kako pobožno
knjigo. Tudi jaz sem
rad sam, da lahko be-
rem ali molim, saj to
mi je vsa tolažba..."

Počivajte v božjem
miru, dragi očka! Ni-
koli Vas ne bom pozabil,
saj sta mi bila z ženo
kot očka in mamica.

Pokojni zapušča sina
p. Daniela in tri hčere,
od katerih je najmlajša
sestra benediktinskega
reda. Vsem preostalim
moje sožalje!

Tudi pokojnega Johna
Kolbezna priporočam v
molitev. Umrl je v San
Franciscu, Calif. V
prejšnjih letih je hodil
po cele dneve z mano
okrog za list Ave Maria,
čeprav ni bil pri dobrem
zdravju. Bog mu bodi
bogata Plačnik, njegovim
svojcem pa moje soža-
lje!

Brat Antonin

Kustodija Svete dežele

Betlehem

Sveti Frančišek je prišel v Sveto deželo leta 1219. s peto križarsko vojsko. Obiskal je Gospodov grob in vsa ostala sveta mesta. Ker jih je našel zelo zapuščen, je takoj pustil nekaj svojih bratov, da jih oskrbujejo. Pozneje jih je poslal še več s posebno nalogo: čuvarji Božjega groba naj bodo ter čuvarji ostalih svetih mest! Vrše naj po teh krajih službo božjo in skrbe za romarje!

Prvi frančiškanski samostan, nekako središče, je bil ustanovljen leta 1335. na kraju zadnje večerje na Sionu.

To službo v imenu katoličanov vrše frančiškani nepretrgoma skozi sedem stoletij. Da, bili so celo do ponovne ustanovitve jeruzalemskega patriarhata edini predstavniki katoličanstva na vsem Bližnjem vzhodu in so morali iz Palestine razširiti svoje delovanje proti Siriji, Turčiji, Egiptu in otoku Cipru.

Danes šteje frančiškanska kustodija Svete dežele 58 domov: 17 v Izraelu, 9 v Jordaniji, 6 v Libanonu, 9 v Siriji, 14 v Egiptu, 3 na Cipru in 1 v Turčiji. Na tem polju deluje 390 frančiškanov: 50 Amerikancev, 43 Špancev, 20 palestinskih Arabcev, 25 Slovanov, ostali pa so raznih narodnosti.

Kustodija oskrbuje Biblični institut za duhovnike, 36 župnij in 11 kaplanij, 4 srednje šole s 1.500 učenci in 24 župnijskih šol s 3.000 dečki in 2.000 deklicami. V dveh sirotišnicah je našlo svoj dom 100 dečkov in 60 deklic. -Vse te ustanove pa vzdržuje kustodija z miloščino katoliških dežel, ki jo nabirajo prav za to ustanovljeni frančiškanski komisariati Svete dežele. Teh je 67.

Sveta dežela, današnja Palestina, je razdeljena na dva dela. Vzhodni del ob reki Jordan je priključen kraljevini Jordaniji z glavnim mestom

Aman. V tem delu so krščanska svetišča Betlehem, Jeruzalem s Svetim grobom in Križevim potom ter Emavs. Zapadni primorski del je nova judovska država Izrael z glavnim mestom Telaviv. Tej pripada novi del Jeruzalema s svetiščem kraja zadnje večerje, kakor tudi groba Device Marije. Dalje mesto Ain Karim s krajem rojstva sv. Janeza Krstnika, mesto Nazaret, gora Tabor in mesto Kafarnaum z ostanki sinagoge, v kateri je Jezus obljubil presveto Evharistijo.

Današnje stanje svetih krajev v arabski kakor v judovski coni je precej dobro. Do svetišč imajo spoštovanje in v vseh se nemoteno vrše vsi verski obredi. Vse krščanske, zlasti katoliške šole, bolnišnice in podobne ustanove so odprte in smejo delovati. Tuji romarji morejo v obe coni brez posebnih težav, teže pa dobe dovoljenje za prehod domačini.

V arabski coni je življenje dobro, vsega je dovolj in poceni. V judovski državi pa je v gotovem pogledu skoro pomanjkanje in draginja. Preveč je novih judovskih priseljencev in še vedno prihajajo od vseh strani.

Arabskim beguncem, ki so pobegnili iz Palestine med judovsko-arabsko vojno, Judje ne dovolijo več vrnitve. Njihove domove so porušili, ali pa v njih naselili svoje ljudi, dočim njihovo zemljo obdelujejo v korist svoje države. Ti arabski begunci zdaj žive v Jordaniji, Siriji in Libanonu, kjer jim - pa naj bodo kristjani ali pa muslimani - veliko pomaga vatikanski Rdeči križ. Eden glavnih delilcev te papeške pomoči Arabcem je bosanski frančiškan o. Marijan Marijančič.

O. Ivan Franković OFM

Kramljanje na zaprčeku

ročnikov Ave Maria mesečnika in Koledarja, ki radi berejo, a ne zaslužijo več. Za take nič ne rečem. Za nas, ki še delamo, pa je dolar kar premalo za tako knjigo. Sami bi morali dati zanj dva dolarja ali več, sa je vreden in denar gre za naše ameriške Brezje.

BULGER, Pa. - Piše Margaret Jenko: Ob uri težke preizkušnje sem se zaupno obrnila do naše Matere - Marije Pomagaj. Bila sem uslišana in ker sem obljubila javno zahvalo v listu Ave Maria, s tem izpolnim svojo obljubo. Prilagam tudi dar za oltar lemonske Marije.

Marija nikogar ne zapusti, nikomur ne ostane dolžna!

CHICAGO, Ill. - Piše Mr. Peter Cemazar: Že dolgo se nisem oglasil. Pa naj Vam zdaj sporočim, da sem Koledar 1952. v redu prejel in ga že tudi vsega prebral. Res je zanimiv v slikah in sestavkih. Veliko truda je vložnega v njem.

Samo nekaj naj omenim: Kaj se Vam ne zdi, da je Koledar pre poceni? Kaj pa dobite danes za en dolarček?! Saj je že papir sam tako drag. Verjamem, da je veliko starih na-

JOLIET, Ill. - Piše N. N.: Napisati moram zahvalo Mariji, da mi je tako očitno pomagala.

Pred leti sem bila pri nekem zelo dobrem zdravniku. Po večkratnem pregledu mi je vedno zatrdil, da ne bom imela nikdar otrok. Zjokala sem se nad tem, tako mi je bilo hudo. A možu nisem nič povedala, ker sem vedela, kako rad bi imel družino in bi mu tudi napravila žalost.

Zatekla sem se k Mariji z obljubo, da bom vsako leto poromala k Mariji Pomagaj. Tudi sem sklenila opraviti v bližnji cerkvi vsaki mesec sveto spoved, obhajilo in tridnevnico skozi več let. To bom držala zdaj vse življenje, če bo le zdravje dopuščalo.

Naj Vam povem, dragi čitatelji, da se je Marija izkazala zares ljubeznivo Mater. Zdaj mi je dal Bog že šestega otroka. Nas je skrbelo, pa imela sem zaupanje v Marijo in pomagala mi je

MESEČNI MISIJONSKI NAMEN

MISIJONI V ARKTIČNIH DEŽELAH

tudi pri šestem materinem križu. Precej nas je že, osemčlanska družina. Samo ljubega zdravja si želimo, pa bo šlo. Razvajeni nismo in skromno se bomo preživel, čeravno je mož sam za zaslužek. Saj imam zavest, da so otroci božji blagoslov in oba sva ob njih srečna.

Včasih smo bili že v hudi stiski: mož je zbolel in smo komaj spravili skupaj za stanovanje. Pa božja roka je bila nad nami: dobri ljudje so nam pomagali in jih ne bomo nikoli pozabili li v hvaležni molitvi.

Še enkrat naj poudarim svoje prepričanje, da so otroci resničen božji blagoslov. Skupaj kliče vsa naša družina: Marija, pomoč kristjanov, prosi za nas, ki se k tebi zatekamo!

NEW BERLIN, N. Y. - Piše Mary Roseman: Zahvalim se Vam, da mi tako redno pošiljate Ave Marijo. Že 35 let jo prebiram, prav od takrat, ko sem prišla v Ameriko. Veliko dobrega me je naučila in sem Vam za vse prav hvaležna.

Zadnjič sem poslala eno številko tudi bratu v stari kraj. Na srečo jo je dobil. Pisal mi je, da je Ave Maria romala prav po vsej vasi od hiše do hiše. Vsi so mi bili hvaležni in vsa vas me zato pozdravlja. Ubogi ljudje, ki jim ponujajo same lažnive komunistične liste! Telesne hrane jim ne dajo, duhovne so jim pa menda tudi nevoščljivi. Molimo, da bi verno ljudstvo vztrajalo in dočakalo boljših časov!

CAMDEN, Avstralija - Piše Mr. Ruda Dežman: Dragi oo, frančiškani, prisrčno pozdravljeni! Najprej prosim oproščenja, ker se nisem še nikoli oglasil. Bili smo v taborišču in smo samo čakali, da pridemo "na svoje". Zdaj pa smo zunaj in lepo prosim za list Ave Marija na novi naslov. Žena ga dobiva že drugo leto in rečem Vam, da je vedno praznik, kadar pride. Iz srca smo hvaležni p. Fortunatu, ki

† NAŠI POKOJNI

Rev. Cyril ZUPAN, O.S.B., C. City, Colo.
 Louis SVIGEL, Fairport Harbor, Ohio
 Frances SIRCA, Cleveland, Ohio
 Mary SAFRAN, Braddock, Pa.
 Frank GNIDICA, Pueblo, Colo.
 Anton NOVAK, Milwaukee, Wis.
 Marie VIDMAYER, Chicago, Ill.
 Mary ZELKO, Euclid, Ohio
 Anton SMITH, Prosser, Wash.
 Frank LUNKA, Willard, Wis.
 Louis KOŽELJ, Cleveland, Ohio
 John PONIKVAR, Cleveland, Ohio
 Terezija ŠKERJANC, Cleveland, Ohio
 John ZAMAN, Cleveland, Ohio
 Joseph DEŽELAN, Cleveland, Ohio
 Johana JEŽEK, Cleveland, Ohio
 Anton STUŠEK, Wickliffe, Ohio
 Stephen COOK, Cleveland, Ohio
 Margaret MARINKO, Lorain, Ohio
 Barbara STRMETZ, Joliet, Ill.
 Mary GREGORICH, Joliet, Ill.

Bog jim daj večni mir!

nam ga je naročil. Vam pa tudi za ves trud. Dolg bom gotovo poravnal. Dolej so bile težave, a obveznosti s tem niso zamrle.

Pred kratkim nas je - Bogu bodi zahvala! - obiskal p. Beno. Ne verjame, kakšno je bilo naše veselje! Po tolikem času slovenski duhovnik! Iskrena zahvala Vašim predstojnikom, ki so p. Bena in p. Klavdija poslali k nam! Res je že pozno, pa zato še bolj potrebno. Ne veste, kako je nerodno, če se človek še pošteno "ogleštati" ne more. Saj bi bilo treba k avstralskim gospodom prinesiti v spovednico kar cel kup slovarjev. Veste, povečini smo starejši in zato z angleščino več ali manj skregani. Lepše in boljše je, če pride domač gospod vsaj od časa do časa ter pri njem opravimo "veliko

žehto", on pa nas v mili slovenščini okrega. Vsi smo grešniki, nekaj jih je pa še celo prav nerodnih in bosta imela lemontska patra dovolj opravka, da nas bosta spravila v pravi tir.

Še enkrat torej "Bog plačaj" za duhovne dobrote!

CALUMET, Mich. - Piše Katarina Novak: Dragi oo. frančiškani! Kar vesela sem, kadar berem v Ave Mariji o Lemontu. Oh, ko bi tudi jaz mogla priti k Vam na Brezje! Tako bi šla rada, pa nimam s kom iti. Ko bi imela tovarišico na potu, potem bi že bilo. Pa kaj hočemo! Marija mi ne bo zamerila, saj razume.

K SLIKI: Gotovo je ena najstarejših Slovenk v tujini Marija MALENŠEK, ki živi v Jeruzalemu v Palestini. Rojena je bila v Zaloki pri Krškem leta 1864. V zgodnji mladosti je izgubila starše ter je morala izdoma. Leta 1881. je v Zagrebu postala tretjerednica sv. Frančiška. Pozneje je služila na Reki, od koder je prišla s prvim slovenskim romanjem, ki ga je leta 1911. vodil škof Jeglič, v Jeruzalem. Tu je ostala do danes. Služila je posamostanih in verskih ustanovah za nizko plačo ali tudi zastonj, da je le mogla dnevno po nekaj uric preživeti na svetih krajih. Včasih je premolila tudi po 25 celih tridelnih rožnih vencev na dan. Tudi zdaj dnevno moli za svojo domovino. Kljub svojim letom redno obiskuje Božji grob in vsa srečna je, da že dvajset let stanuje v sobici, iz katere vidi kupolo bazilike Svetega groba.

Slovenska mamica je poznana in spoštovana daleč okoli zaradi svoje globoke pobožnosti. Ave Marija ji kliče: Na mnoga leta in spomnite se v molitvi tudi našega dela!

SACRAMENTO, Calif. - Pošilja Frances Radulovič:

Vsi verni bodimo in zvesto prosimo:
O, Jezušček mali tam v jaslih na slami, usmili se vseh nas, odpusti dolge, saj vidiš globoko v naše srce!

Želimo moliti in k jaslicam priti, vsi radi bi s tabo v presveto nebo. Tam Ti si, o Jezus, in večni sijaj. O, Jezušček, hitro pokliči nas v raj!

BRADDOK, Pa. - Piše Mary Marrenich: Pa najse še jaz enkrat oglašim! Letos petnajstega julija sem bila tam pri Vas na romanju. Tako mi je bilo všeč, da bom še večkrat prišla, če mi bo le zdravje dopuščalo. Da, ameriške Brezje! Slovenci smo nanje lahko ponosni. Tako lep kraj in v cerkvi se tako lahko moli. In Bog plačaj za vso prijaznost!

Z jeruzalemsko slovensko mamico se pogovarja p. Marijan Marijančič.

DOBROTNIKOM BOG POVRNI!

ZA SV. MAŠE: A. Novak; po \$39: Mr. F. Junc; po \$30: Mr. Mrs. L. Volk, J. Sraj, J. Oblak; po \$25: A. Sviigel; po \$22.50: A. Shega; po \$16: V. Kalan; po \$15: M. Potochnik; po \$14: H. Rosman; po \$12: H. Sambol; po \$11: J. Meglen; po \$10: M. Barbes, J. Mihelic; J. Jajcman, F. Cerar, A. Stukelj, K. Lopic, A. Gerchman, A. Smrekar, Mrs. Novak, Mrs. Homar, L. Raddell, A. Hladnik, M. Soldo, J. Oblak, J. Bradach, A. Kutnar, Mr. Mrs. J. Pavlakovich, Mrs. J. Petrincic, T. Plos, Mrs. J. Kurilich; po \$9: H. Laurich, M. Krasovec, J. K. Vertin, M. Minion, F. Junc; po \$8: F. Markun, A. Hochevar, M. Dezelan, H. Dolinar, A. Bregar, J. Grm, F. Levstik; po \$7: A. Kosir, A. Rupnik, M. Grivec, L. Jurkovich, M. Tezak, J. Volaric, F. Skubic, Mrs. Zlogar; po \$6: L. Volk, J. Kervin, M. Laurisk, G. Pavlesic, I. Gruden, M. Pogon, M. Butala, N. N., A. Martincic, U. Lovsin, A. & R. Chuchnik, F. Snyder, M. Brodnik, F. Pirs, M. Humar, F. Janezich, L. Novak, M. Koporc, J. F. Shircl, S. Podgornik; po \$5: A. Malesich, R. Codermas, A. Medvescek, F. Rafold, V. Ruppe, F. Petric, A. Stepic, R. Turk, A. Setnicar, M. Juratovac, M. Cesnovar, J. Kukovich, C. Klaus, M. Jamnik, J. Kebe, J. Strah, M. Bachar, L. Kalan, Mr. Anzich, F. Kavsek, J. Lesjak, M. Coprich, K. Grmovsek, A. Fortuna, T. Kolegar, A. Prince, M. Kuhar, R. Matkovic, K. Gersilek, A. Pozar, M. Grajnar, F. Petrich, M. L. Butcher, A. Moonich, A. Skrabec, Mrs. F. Stokar, J. Ponikvar, F. Perme, B. Skofic, A. Rupar, M. Kosir, F. Primozic, A. Pogacnik, V. Molich, J. Jager, J. Zbacnik, A. Komick, J. Ponikvar, H. Kozel, A. Delost, Mrs. Pucelj, H. Preotle, I. Terskan, J. Atzenbeck, P. Virant, M. Bezek, J. Ilier, M. Rüs, N. N., F. Gregorich, J. Zaman, M. Alduk, F. Tomsic, Mazovec, M. Stanger, O. Omerzel, A. Hochevar;

Ostali prihodnjič

DAR LISTU—Po \$4: Rt. Rev. J. Judnic; po \$3.50: Rev. M. Rogel; po \$3 Mrs. J. Mazovec, Rev. A. Dolinar; po \$2.50: F. Cerar, Rev. S. Horvat, Rev. A. Pavel; po \$2: M. Selak, Rev. W. J. Yakes; po \$1.50: J. Ponikvar, B. Notar, M. Bartkovic; po \$1: C. Slemmer, R. Verbic, J. Repes, Mrs. Zorko, J. Simec, H. Dolinar, J. Menart, M. Ferkulj, A. Sustar, J. Cesar, O. Tasmar; po .50¢: V. Krajc, J. Burghstaler, F. Sifer, M. Spolar, A. Purkart, A. Smrekar, E. Koren, P. Kveder, S. Cupic; po .25¢: Mrs. F. Zagar, M. Tolar, A. Mozina.

ZA SEMENIŠČE IN DRUGO—Po \$10: J. Frast, F. Slemc; po \$5: G. Pavlesic, M. Kuhar, A. Fortuna, K. Lopic; po \$4: J. Mulec; po \$3: M. Pavlesic, J. Kebe; po \$2: F. Primozic, A. Voje, M. Anzich; po \$1: A. Moonich, M. Selak, J. Buchar, F. Starman, J. Rabitz, P. Vrekar, A. Breznick, M. Mihelcic, F. Drasler, M. Zore, A. C. Bushner, A. Malesich, K. Ernoznik; po .50¢: M. Pevic, M. Ergen, B. Skofic, J. Novak, A. Novak, A. Stiglic.

ZA ROMARSKI DOM—Po \$5: J. Knaus, N. N.; po \$1.50: F. Smrke; po \$1: R. Mlakar, L. Gruden.

ZA NOVO CESTO: Po \$5: N. N.

ZA APOSTOLAT—Po \$30: Mrs. Homar; po \$20: J. Breznik; po \$10: M. Cernigoj, J. Stimec, A. Malesich, Mrs. R. Markel; po \$2: B. Skofic.

ZA BARAGOVO ZVEZO—Po \$5: F. Pogacnik; po \$4: J. Zelko; po \$3: J. Oblak; po \$2.50: R. Persche; po \$2: J. Russ, M. Petelin; po \$1.50: A. Malesich; po \$1: Miss I. Perkins, Rev. R. Homar, Mrs. I. Majnick; po .50¢: J. Paulick.

ZA LUČKE—Po \$5: A. Malesich, L. Kalan, F. Skubic; po \$4: F. Petric, R. Bizjak; po \$3: G. Pavlesic, J. Novak, M. Urbancic; po \$2: M. Bartkovic, C.

Tisovec, A. Pogacnik, A. Masel, T. Plos, F. Kastigar, M. Koncilia, A. Sviigel, F. Shenk; po \$1.50: Mrs. U. Ivnik, F. M. I. Slak, M. Fink, A. Wolf; po \$1: Mr. Mrs. J. Major, J. Horvat, R. Serazin, M. Sivic, M. Droblich, T. Zortz, M. Krasovec, T. Karger, M. Minion, Mrs. I. Gruden, R. Markel, M. Udovic, N. N., M. Zagar, A. Moonich, M. Volkar, M. Markovic, T. Sfligoj, M. Toplisek, F. Radulovic, Mrs. M. Ross, M. Butala, M. Levar, R. Simenc, P. Podgornik, M. Modrijan, E. Koren, A. Craich, I. Drolec, D. Hudolin, F. Koch, J. Martincic, A. Blodnikar, L. Trontel, M. Jelarcic, C. Zagar, F. Stack, J. Fugina, F. Strauss, M. Skrbina, F. Ulcar, A. Droic, L. Gruden, K. Tezak, Mrs. J. Mramor, F. Kukman, R. Zadnik, C. Bartol, M. Perusek, M. Oberstar, M. Trusnik, U. Lovsin, A. Krojacic, K. Dolinar, A. Kness, M. Kozelj, J. Fajfar, F. Luskovich, A. Kosec, M. Dezelan, J. Russ, G. Pavscl, F. Maleckar, L. Yeager, F. Shirek, N. N., K. Lopic, F. Gorenz, J. Turk, A. Novak, F. Smrke, A. Madic, J. Korencich, A. Molc, M. Kovac, Mrs. Grdina;

Ostali prihodnjič

ZA NOVEMBERSKE MAŠE—Po \$17: M. Jalovec; po \$15: A. Bukovec; po \$13: M. Sajovic; po \$12: M. Kochevar; po \$11: M. Kosir, L. Fon; po \$10: M. Flajnik, M. Abe, A. Ostrelc, J. Cimperman, F. Gorenz, K. Klizm, L. Mevzek, M. Bezek, M. Gorjance, A. Springer, A. Rasic, M. Ergen, J. Mihelich, R. Glazar, C. Zeleznikar, K. Mihelich, Mrs. A. Sviigel, F. Stergar; po \$9: A. Korosec, L. Poje; po \$8: J. Ovcjak, M. Komp, P. Arnez, V. Kollar, M. Smole, J. Hozjan; po \$7: J. Atzenbeck, F. Zaller, M. Gorse, F. Pirs, A. Codermas; po \$6.75: F. Junc; po \$6.50: A. Bogolin; po \$6: F. Radulovich, T. Susnik; po \$5: J. Skufca, A. Macek, K. Lopic, F. K. Kromryk, M. Muniza, M. Zeljko, A. Tomazin, J. Cibasek, M. Kovac, T. J. Payton, J. Arch, A. Korevec, A. Jerman, M. Ivanetich, M. Tursnik, M. Melavec, M. Hochevar, M. Drcar, Mrs. Kralich, M. Grsnich, J. Russ, J. Oblak, K. Murato, F. Becjan, M. Skerjanc, M. Vrecko, K. Golinar, F. Pogacnik, F. Hocevar, J. Lustig, U. Pozarelli, J. Habjan, C. Smolich, M. Pavlesich, F. Kostello, R. Svajger, J. Hozjan, M. Oblak, T. Zupancic, R. Simenc, J. Gorance, J. Turk, K. Lopic, F. Shenk, G. Meterc, R. Zonta, R. Gabrielcic, F. Smerke, Miss J. Peterka, M. Turk, M. Kranjc, Mrs. J. Persin, A. Gole, A. Gdanc, B. Gornik, F. Ivancic, A. Trenta, B. Skofic, M. Severin, J. Kocin, I. Valencic, M. Kuhar, J. Resek, R. Sabec, M. Hribar, A. Jeglic, J. Cankar, M. Meljac, A. Savnik, J. Simec, A. Schmuck, A. Komick, Mrs. Fidel, Mrs. J. Kaplan, J. Levar, M. Markovic; po \$4: J. Knaus, H. Pernel, T. Peterlin, A. Garasic, J. Knaus, L. Yeager, L. Pavsek, P. Bukovec, J. Zelko, F. Kregar, J. Massick, A. Vahcic, M. Hlad, H. Mirtel, F. Bigler, A. Sternisha, J. Heraver, F. Anzicek, M. Ziberna, A. Glusic, M. Vilar, K. Jeras, A. Jakovac, Mrs. J. Rauch, Mrs. M. Stancer, A. Rudman, F. Osredkar, J. Furlan, J. Kosnjek; po \$3.50: H. Milhavic; po \$3.25: F. S. Vehovec; po \$3: M. Sterk, A. Snyder, M. Grabek, A. Korela, A. Kossem, F. Vidmar, J. Povirk, F. Klancar, N. Cernetic, M. Selak, V. Kovacic, E. Sajher, A. Lesca, A. Trepal, A. Lim, F. Skulj, J. Stampel, F. Ash, M. Kastelic, M. Zeitz, M. Luznar, A. Jerina, M. Bechan, A. Mozina, M. Prasninar, J. Volaric, J. Gruden, F. Svete, J. Pavlesic, P. Arnez, F. Vehar, M. Canalas, M. Tomec, M. Bildhauer, E. Csanadi, M. Jasnar, J. Cesar, Mr. A. Ferk, V. Blatnik, J. Zver, Mrs. F. Tomsich, J. Fajfar, H. Praprotnik, Mrs. L. Kralj, F. Cerar, Mrs. Arko, F. Bachnik, A. Ulrich, J. Pristavec, M. Bandek, A. Luin, F. Pirman, M. Shnelar, J. Trampus, F. Urh, M. Modic, I. Zamernik, M. Lovko, M. Ciber, C. Kovacic, F. Stananik, P. Dolenc, L. Troha, M. Pancur, J. Skrabec, I. Kukovica, A. Gregorcic, M. Jeran, A. Zorman, I. Gorse, B. Hunter, A. Nemeec, M. Usnick, M. Darovic, M. Vihelcic, J. Kenik, Z. Vihar, M. Dejak, F. Paul, Mrs.

Tvoj božič

Božični prazniki so predvsem dnevi DUHOVNEGA veselja in naše notranje PRENOVITVE v službi Bogu, ki se je za nas učlovečil. Zato...

... se bom pripravil nanje z dobro božično SPOVEDJO.

... bom na praznik vredno prejel SV. OBHAJILO.

... bom tudi svoje prijatelje spomnil na pomen

praznika z NABOŽNIM VOŠČILNIM PISMOM. Pri nakupu bom odklonil nekrščanske karte brez svete podobe.

... moj božični dar sorodnikom in znanecem bo predvsem MOLITEV. Božič je v prvi vrsti VERSKI praznik in ne smemo od njega pričakovati samo materialnih koristi!

A.Perse, M.Kovach; po \$2,50: A.Sampson, J.Jancar, M.Golobic; po \$2: Mrs. I.Drolec, S.Mohorko, M.Butala, M.Skrbina, M.Udovic, A.Rent, F.Jeric, J.Erjavac, Mrs.Jalovec, A.Gorkos, Mr.J.Barborich, F.Sardoch, F.Albrecht, J.Stimec, I.Bizjak, F.Balkovec, A.Preloznik, E.Krizman, J.Potocnik, J.Toplikar, F.Lovec, A.Vrek, Mrs.R.Laushe, J.Ferlic, M.Zajc, V.Ruppe, C.Govednik, F.Zakrajsek, F.Markun, A.Slanc, M.Lavsh, T.Zajc, M.Kresovich, G.Krall, C.Bartol, J.Marley, P.Ogrinc, H.Zgajnar, A.Masel, F.A.Hochevar, A.Krech, M.Florijan, J.Gustincic, A.Hochevar, M.Bachar, T.Vencek, Mrs.T.Rolich, S.Gerdin, J.Tezak, G.Gorshin, M.Persa, R.Sprajcer, B.Zager, F.Mivsek, C.Smrekar, L.Zorence, J.Ferlin, T.Habjan, F.Kernc, Mrs.G.Bokal, M.Koren, F.Derovsek, B.Kobe, S.Nartnik, C.Tomazic, M.Smrekar, L.Repar, A.Burja, M.Koncilia, J.Somrak, J.Bergant, M.Cercek, C.Madic, M.Spolar, J.Dolar, T.Lesar, J.Cercek, J.Martincich, M.Klep, F.Sokach, P.Schwab, F.Racher, J.Erlach, P.Majerle, Jr., H.Nahtigal, P.Schwab, J.Dolenc, M.Mihelcic, F.Habjan, J.Gregorich, M.Koparc, M.Madranich, Mr.Mrs.M.Gjura, F.Kozin, M.Meznarich, K.Ahacic, F.Cerar, A.Jesenka, J.Kascak, J.Burgstaller, A.Simoncic, M.Nemanich, M.Kovac, Mrs.J.Korencich, A.Zadnik, R.Kenik, C.Laurich, F.Osaben, Mrs.M.Bosanatz, J.Trost, Mr.Mrs.J.Major, S.Kukuljan, M.Markovich, J.Trost, Mrs.J.Ozolt, I.J.Troha, I.Nakrst, A.Bencin, L.Cernett, M.Zupancic, M.Knaus, J.Gerbeck, J.Puhek, M.Kovach, M.Gornik, S.Contarini, J.Skorjanec, M.Stariha, F.Verhovec, R.Toporis, I.Bishan, F.Zagar, J.Kalcic,

J.Bratush, J.Petric, M.Pristov, G.Debevs, T.Mozich, Mrs.F.Stokar, T.Gubanc, R.Vicic, F.Opeka, J.Grm, L.Simonelic, L.Hren, A.Nemgar, C.Staric, A.Kuhar, J.Tomsic, Mr.M.Krizisnik, J.Mrak, A.Ambrozic, T.Miketich, M.Gorican, Mrs.M.Alduk, F.Pajk, M.Sutulovich, F.Lavric, I.Gruden, F.Augustine, F.Gartner, F.Kocjancic, R.Markel, B.Komavli, Mr.M.Thompson, U.Strubel, J.Traven, J.Skrabe, J.Perko, M.Urbancic, J.Zaman, R.Verbic, J.Jager, A.Nemgar, F.Stonich, T.Grum, M.Perusek, A.Pluth, A.Zokan, R.Gorjanc, M.Habjan, A.Rom, J.Meserko, B.Sedmak, L.Mladich, Dr.M.Krek, B.Trsdjenjak, A.Glatz, R.Pirih, N.Peterlin; po \$1,50: L.Costello, T.Terselic, R.Papesh, V.Sustersic, A.Krulc, A.Gole, K.Bicek, A.Sporcic, A.Viskovich, J.Filips, S.Mrak, M.Broderick, M.Jaklich, F.Drobnic, M.Bahoric, M.Stariha, A.Nemec; po \$1: L.Kosnik, A.Rakovec, M.Krajc, C.Boyce, M.Tavcar, M.Chervan, C.Boncha, H.Somrak, F.Russ, I.Terskan, J.Berus, I.Zalar, A.Cherne, B.Jenkins, A.Palcher, M.Schwab, A.Primozic, Mr.Mrs.M.Brezar, M.Vesslich, F.Drasler, A.Majerle, J.Kebe, Mrs.L.Bucar, S.Leksan, A.Rosman, M.Tezak, M.Smithberger, M.Notsch, M.Kochevar, E.Srok, J.Tursich, M.Ambrosa, J.Pintar, R.Francel, A.Sintich, Mrs.J.Bregar, A.Jerman, J.Okorn, M.Brodnik, F.Crazem, M.Znidarsic, M.Petelin, M.Lopert, R.Novak, K.Brodarick, R.Krajnik, M.Tomsha, M.Hocevar, Mrs.Sinkovec, J.Samich, M.Kresevic, G.Polajnar, A.Zupancic, F.Franceski, A.Ferbezar, U.Lintol, R.Zotler, Mrs.M.Kotze, M.Bohte, F.Peterka, M.Kofar, G.Misjak, A.Gollop, Mrs.A.Gall, A.Bradich,

Ostali prihodnjic